

RØDE FANE

MARXIST-LENINISTISK TIDSSKRIFT

NR. 4/1970, 2. ÄRG. PRIS KR. 2.-

AV INNHOLDET:

**Politisk plattform for
MARXIST-LENINISTISK
FRONT I NKP (bilag)**

Leder:

**Kommunistene i NKP
organiserer kampen for
det revolusjonære partiet.**

Opprørsfanen er heist!

**Strasbourgertesene og
streikekampen.**

**Kort vurdering av NKP's
etterkrigspolitikk**

USA-krisen

**– stormvarsel for
kapitalistiske verden.**

Kommunistene i NKP organiserer kamp for det revolusjonære partiet

Revolusjonære kamerater i NKP har vært samlet til to viktige konferanser i løpet av kort tid. Resultatet av drøftingene er at kampen mellom de to linjene i Norges Kommunistiske Parti er trådt inn i en ny fase. To viktige ting viser dette:

1. Konferansene vedtok *enstemmig* den viktige politiske plattformen som vi gjengir annet sted i RØDE FANE.

2. Ut fra dette vedtok konferansen likeledes å *organisere* kampen og satte i den forbindelse ned en aksjonskomite, som siden har konstituert seg med de nødvendige underutvalg.

Men det kan være grunn til å se bakover for å finne ut hva som har nødvendiggjort denne opptrappinga.

Marxist-leninistene innen partiet har i lang tid innsett at kampen mot den revisjonistiske RTL-gruppa måtte organiseres. Opposisjonen mot ledelsens politikk har hele tida vokst, og dens aktivitet med. Særlig gjelder dette etter at utgivelsen av Røde FANE tok til. De »ledende» revisjonistene har skjønt hvilke krefter i partiet som var i framgang og hvilke som stagnerer. Et tydelig tegn på dette er sentralstyrets fordømmelse av RØDE FANE, og fraksjonsstemplet som er satt på de som støtter marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning i partiet — og som følgelig har reist kamp mot revisjonistenes undergraving av partiet. I stedet for å prøve sin revisjonistiske linje i *politisk* kamp med kommunistisk politikk, har ledelsen håpet å vinne kampen gjennom utelukkende byråkratiske åtgjerder som å ekskludere kommunisten Egil Engeland, fjerne Esther Bergerud fra partisekretariatet, kaste Frihetens tidligere journalister på gata — samt å splitte Østkantlaget og godkjenne KU-ledelsens splittningsarbeid i Kristiansand KUL og studentlaget i Bergen. I flere av disse framstøtene har revisjonistene uten blygsel satt

partivedtektene ut av spill og i realiteten innført anarkistiske tilstander. Eller hva annet kan det kalles når distriktsledelsen, etter eget forgodtbefinnende, nekter å akseptere lovlig fattete vedtak i Østkantlagets årsmøte – og deretter innkaller et nytt årsmøte for så til slutt å danne et nytt «Østkantlag» av joviale revisjonister, som utgjorde Østkantlagets mindretall! I Vestkantlaget fikk sekretæren flertallets godkjenning for bevisst å manipulere med møteinnkallelser, for derved å sikre revisjonistene flertall!

Med denne linje håper revisjonistene delvis å skremme, delvis å hindre marxist-leninistene i å utvikle sin opposisjon. Men kommunister er av en annen støpning. Selv med utsikter til økonomisk ruin sto f.eks. Frihetens tidligere journalister fast på sitt standpunkt, tross alle «oppmykningsforsøk». Under trusel om personlige eksklusjoner har et stort antall kamerater trosset revisjonistene og etter hvert sluttet seg til kampen for arbeiderklassens kommunistiske parti.

Hva innebærer det for arbeiderklassen når dens kommunistiske parti undergraves av ledelsens borgerlige linje? I første rekke at klassen mister sin mest pålitelige støtte og konsekvente leder. For kapitalistene er det en seier, idet de blir kvitt sin argeste motstander.

Men dette er en utilfredsstillende situasjon for arbeiderklassen. Gjennom sine økonomiske og politiske kamper – særlig når klassekampen skjerpes som i dag – vil den derfor med sikkerhet gjenskape partiet. Nødvendigheten av det kommunistiske, marxist-leninistiske partiet, springer også ut av den nasjonale undertrykkinga gjennom NATO og internasjonale monopolsammenslutninger som EEC. Den økonomiske, politiske og nasjonale kampen, vil selv være med på å utvikle det kommunistiske partiet, på samme måte som den til slutt vil føre til den sosialistiske revolusjon og kommunismen.

»Skal det bli noen revolusjon, må det finnes et revolusjonært parti. Uten et revolusjonært parti, uten et parti som bygger på den marxist-leninistiske revolusjonære teori og som er av marxistisk-leninistisk revolusjonær type, er det umulig å lede arbeiderklassen og de brede folkemassene i kampen for å knuse imperialismen og dens lakeier.» (Mao Tsetung, sitatboka s. 2)

Det er en grunnleggende objektiv lov at arbeiderklassen vil skape sitt revolusjonære parti, som skal sammenfatte massenes erfaringer og lede og samordne kampen for å omdanne samfunnet i pakt med massenes interesser. Kommunist er man bare når man har utvidet sitt erkjennelsesfelt i klassekampen til også å omfatte revolusjonen og proletariatets diktatur, og når man med alle krefter konsentrerer sin aktivitet til å organisere klassens viktigste redskap – det kommunistiske parti.

Kommunist er bare den som også av alle krefter tilfører partiet handlekraft og revolusjonær kaldblodighet, og samtidig – uten personlige omsyn –

resolutt bidrar til å nedkjempe alle former for borgerlige tenkning som gjør seg gjeldende.

Den demokratiske sentralismen vil være en mektig organisatorisk kraft som binder kommunistene sammen med arbeiderklassen, og utgjør dens slagkraftige fortropp på grunnlag av marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning.

I dag stilles dette klare kommunistiske grunnsyn opp mot revisjonistenes dekadente utarting. I kraft av sine personer i lønnete posisjoner i partiapparatet, kan revisjonistene virke mektige – og de bruker sin tilsynelatende makt til å kreve underordning, ikke i kraft av sin riktige politikk, men som »ledere». Sitt kolossale ansvar for partiets seinere utvikling til tross, krever de fortsatt »underordning». Og de vil kreve »underordning» helt til undergangen!

Opprettelsen av Marxist-leninistisk Front i NKP har vist at deres ønske ikke vil bli virkelighet. Revisjonistene er i øyeblikket vår *taktiske* hovedfiende. Vi må derfor intensivere arbeidet for å avsløre og bekjempe revisjonismen i ledelsen, og utrydde dens praksis i partiet. I plattformen har vi satt opp det marxist-leninistiske partiet som mål, og vi vil nå dette målet uansett om »ledelsen» eller marxist-leninistene vinner kampen i NKP. I motsetning til revisjonistene står vi ikke splittet og isolert, men vil samarbeide med andre marxist-leninistiske grupperinger – som SUF(m-l) og ML-gruppene. Dette kampfellesskap vil utvikles og befestes i arbeiderklassens og folkets interesse.

Derfor appellerer vi til alle kommunister i partiet:

ORGANISER DERE LOKALT, DANN GRUPPER!

SLUTT OPP OM MARXIST-LENINISTISK FRONT I NKP!

SKAP ENHET GJENNOM STUDIER OG PRAKSIS I KLASSEKAMPEN!

**SKAP REVOLUSJONÆR DISIPLIN, GRUNNLAGT PÅ POLITISK
PLATTFORM AV 13/6 1970!**

**LENGE LEVE ENHETEN OG FORBUNDET MELLOM ALLE
KOMMUNISTER!**

USA-krisen — stormvarsel for den kapitalistiske verden

Randi Heddeland

USA, denne koloss av rikdom og kapital som hele den kapitalistiske verden har betraktet som noe evig urokkelig, er i dag i den rene hengemyr av finansielle og økonomiske vanskeligheter. Den herskende klans, det vil si komplekset Wall Street-Pentagon, rovdraft på ressursene til fordel for rustningsindustrien som i mange år har gitt den amerikanske økonomi militær slagside, begynner å vise sin negative virkning med full tyngde. Samtidig er industrien rammet av en krise av det slaget som er tradisjonell i kapitalistisk økonomi med opphoping av varelagre, og tilsvarende nedgang i produksjonen, salg og profitt. Mens folket rammes av en ukontrollert inflasjon og prisstigning og voksende arbeidsløshet. Den voldsomme politiske protestbevegelse etter Kambodsja-krigen, og streikene som vokser i antall fra måned til måned og ryster hele arbeidsmarkedet utfyller bildet av det fullstendige kaos det amerikanske samfunn befinner seg i i dag. Den amerikanske imperialisme, som i sin streben etter verdensvelde har brakt utbytting, undertrykkelse og aggresjon til folkene på alle kanter av kloden, kjenner i dag grunnen skjelve i sitt eget land.

DEN VERSTE KRISE PÅ 40 ÅR

Teller vi forti år tilbake kommer vi til 1929. Dette året sier ingenting for de unge i dag, men vi eldre, som opplevde tiden, vet altfor godt hva det står for. Året med krakket på New York-børsen som innledet verdenskrigen, et helt tiår med arbeidsløshet, sult og nød for arbeiderklassen i alle land, også i Norge.

I tiden omkring månedsskiftet april-mai da Dow Jones indeksen for industriaksjer, etter et langt og bratt fall fra årskiftet 1968-69 dalte sterkere og sterkere nedover for hver dag, var det ikke underlig at 1929-spøkelset

dukket fram igjen. Den svarteste dagen falt faktisk aksjekursen et poeng under der salget sluttet dagen før selve krakket, 24. oktober 1929. Nå kom jo finansherrene sammen i Det hvite hus og »ordnet opp med saken», så lenger ned kom ikke kursene denne gangen. Men både det amerikanske folk og hele den vestlige verden hadde fått et støkk som sent ville bli glemt. USA's prestisje røyk rett til bunns i de dagene, og tilliten til landets uovervinnelige økonomiske styrke var for alltid brutt. Ingen tør stole på at stansen i nedgangen på børsen er mer enn en galgenfrist og at ikke det store raset vil komme før eller siden.

DOLLAREN IGJEN I HARDT VÆR

Ja, det står dårlig til med denne mynten igjen, og rundt omkring sitter i dag alskens finansielle vise menn og økonomiske eksperter og grubler seg grønne over hva som kan gjøres for å reparere verdensvalutaens skrøpelige helsetilstand. Det er nemlig internasjonalt sett kanskje den aller farligste side ved den amerikanske krise.

Årsaken til dollarkrisen i dag er hele det kaos av indre politiske og økonomiske motsetninger som preger samfunnet, men her skal vi bare nevne tre sider av problemet. Først det ustanselige underskuddet på det amerikanske statsbudsjett på grunn av de veldige militære uttellingene. I etterkrigstiden, fram til utgangen av 1969, beløp USA's samlede militærutgifter seg til den nette sum av 1 100 000 millioner dollars. Alt bevilget over budsjettet og betalt av den amerikanske skatteborger, mens monopolene og finansherrene skummet profitten. Men det er blitt vanskeligere og vanskeligere å få budsjettet til å balansere, og staten har måttet ty til lån. Wall Street-bankierene står gjerne til tjeneste i så måte, men mot gode renter. Resultatet er at den amerikanske føderale stat, så underlig det kan høres, er gjeldbundet til oppover mønsåsen. Statsgjelden i dag beløper seg til noe bortimot 400 000 millioner dollars. Alle slike tall er astronomiske i USA.

Nå hadde Nixon flott lovet at på årets budsjett skulle det bli et overskudd på 1,3 milliarder dollar. I stedet ble det et tilsvarende underskudd. Og ikke nok med det. Han måtte bekjenne at det også ville bli underskudd på neste års budsjett, altså det som begynner 1. juli. Noe som ikke nettopp skulle styrke dollarens stilling.

En annen ting som virker i samme retning er den elendige forfatning USA's betalingsbalanse lenge har vært i. De utenlandske kortsiktige fordringer på USA beløper seg for tiden til noe mellom 40 og 50 milliarder dollars. Men den amerikanske gullbeholdning er på knappe 11 milliarder. Om nå to–tre av de utenlandske kreditorer forlangte sine tilgodehavender utbetalt i gull, som de

offisielt har rett til, kunne det gå så galt at det ikke ble en barre igjen i Fort Knox. Ikke underlig at det, særlig på denne siden av Atlanteren, snakkes åpent om å løse pengevesenet fra gullet. Som det f. eks. ble ymtet frampå om av Erling Petersen i Stortinget 4. juni, under debatten om Norges nye kvote fra Det internasjonale valutafondet. USA har i denne forbindelse neppe mye det skulle ha sagt, ettersom dollarens gulldekning i dag er rene farsen.

Men den farligste side ved dollarkrisen har likevel sin rot i den voldsomme inflasjonen og prisstigningen i USA, som dag for dag reduserer dollarens kjøpekraft. I sin tiltredelsestale som president sa Nixon at USA befant seg i den verste inflasjon på 100 år, men forsikret samtidig at han snart skulle råde bot på dette ondet. Det gikk med det som med hans andre gyldne løfter, det fordampet i den tynne luft. Tvert imot har inflasjonen fortsatt i samme forrykende tempo i de atten månedene han har sittet med makten, og man regner med at den vil komme opp i 7 prosent for årets utgang. Altså sju prosents nedgang i kjøpekraften og dermed folkets levestandard.

Om denne konstante reelle devaluering av dollar, til slutt, vil tvinge USA til også en offisiell devaluering, vet vi ikke. Det eneste som må være helt klart er at den amerikanske krise også er vår krise, bastet og bundet som vi er til den imperialistiske røvermakt på den andre siden av havet.

USA er lederen for hele den kapitalistiske verden, og går det økonomisk til bunn, trekker det alle andre land med i sluket. Det skjedde i trettiårene og kan skje igjen. Under den siste børs krisen fulgte aksjekursene i de europeiske hovedsteder, også i Oslo, alle svingninger fra Wall Street. Inflasjonen er heller ikke lenger bare noe amerikansk fenomen. Den brer seg i dag over hele Vest-Europa og også i Japan. Samtidig ser vi at frykten her, særlig for dollarkrisen og inflasjonen, skjerper motsigelsen mellom de imperialistiske land innbyrdes.

Det er slutt på »de gode tider», slutt på de tider da revisjonistiske profeter kunne vinne gehør for sine falske og forvovlete ideer om at den kapitalistiske samfunn hadde nådd fram til et stadium da man hadde lært å unngå og beherske kriser.

Enda en gang har vi fått bekreftet sannheten i Marx' lære om at arbeiderklassens forbigående velstand i den kapitalistiske verden bare er et stormvarsel om kommende krise.

ARBEIDSLØSHET OG DYRTID

Det er i dag 5 millioner arbeidsløse i USA, det høyeste tall siden 1964 og en økning på hele 1,3 millioner bare siden desember 1969. Som alltid er ledigheten størst blant svarte arbeidere, 8 prosent mot 5 prosent blant de

hvite. Men med en industri i overproduksjonskrise med synkende omsetning er ikke arbeidsplassene trygge for noen. Selv innen de tre grener som regnes for selve ryggraden i amerikansk industri, stål-, bil- og bygningsindustrien, er det stor arbeidsledighet. Som et eksempel kan nevnes at den berømte fabrikken i Dallas i Texas, der arbeiderne i trettiårene kjempet så forbitrete kamper mot fascisten Fords væpnede bander, i følge pressemeldinger, nylig ble tvunget til å stenge.

En gang i begynnelsen av sekstiårene hørte jeg en svært så progressiv norsk sosialøkonom uttale at USA var så økonomisk sterkt at det uten vanskelighet kunne tåle en arbeidsledighet på helt opp til 15 millioner. I dag ville selv ikke den mest reaksjonære amerikaner, ikke en gang en Wallace i Alabama, våge å være enig med ham i det. Saken er at arbeidsløshet står som det verste av alle skremser, også for den herskende klassen – selv om den i dag »bare» er på 5 millioner. I pressen er den da også omtalt som samfunnets »tidsinnstilte» bombe.

Selv den borgerlige amerikanske presse må innrømme at inflasjonen og prisstigningen gjør store innhogg i arbeidernes lønninger. Bladet Newsweek brakte f. eks. 16. februar i år en artikkel med tittelen »Inflasjonslønn», der det skrev følgende:

»Bare i løpet av siste år (1969) vant fagforbundene en gjennomsnittlig lønnsøkning på 7 prosent for sine medlemmer. Mens enkelte avtaler, særlig innen bygningsindustrien gikk helt opp til 12–14 prosent. Men samme hvor stor denne lønnsøkning kan høres, har den hjulpet arbeiderne lite. For inflasjonen steg i samme året til 6,1 prosent.» I en senere utgave (18. mai 1970) skriver samme bladet: »Den amerikanske arbeiders gjennomsnittlige reallønn er lavere i dag enn for fire år siden.»

5000 STREIKER PÅ ETT ÅR

Alle vet at prisstigning og dyrtid rammer lønnsarbeiderne hardest. Og hvordan reagerer så det arbeidende amerikanske folk på denne nedskjæring av levestandarden? Det kan neppe være noen overdrivelse å si at det viser en fantastisk kampvilje til å forsvare sine interesser. Følgen er at USA de siste år uten tvil har vært det mest »streikeherjete» land innen den kapitalistiske verden. I 1968 var det f. eks. over 5000 streiker som omfattet nesten alt som fantes av lønnsarbeidere, fra universitetslærere til søppelkjørere. Det eksakte streiketall for 1969 har jeg ikke vært i stand til å finne, men det var neppe mindre, i og med at inflasjonen og dermed forringelsen av levestandarden fortsatte i økt tempo.

Wall Street-organet US News & World Report var 25. mai ute med en lang klagesang over uroen på arbeidsmarkedet. Selv en så »skikkelig» kategori som folkeskolelærerne hadde i fjor gjennomført 131 streiker og hadde alt rukket å sette i gang en hel del i første kvartal i år. Ellers var det arbeidsnedleggelse og streiker i så å si hver eneste by landet rundt. Bilarbeiderne truet med streik over hele linjen, og tilmed kommunearbeiderne langt borte i Honolulu hadde nedlagt arbeidet. De verste i flokken var likevel laste- og trailerbilsjåførene som hadde holdt en »ulovlig» streik gående siden april og nå hadde gått over til »geriljatakikk» med kuler og granater mot streikebrytere. Over alt var kravet høyere lønn, og bladet forsikret at i regjeringskretser så man meget alvorlig på situasjonen.

Uten tvil har regjeringen og den utbytterklasse den representerer god grunn til å skjelve for den voldsomt skjerpte klassekamp krisen har ført til. Det har også gitt oss den lærdom at vi heller ikke i USA må identifisere folket med den herskende klasse. I hard og dristig kamp for sine arbeidsplasser og sin levestandard, viser det amerikanske arbeidende folk i dag at det har holdt seg sterkt og sunt gjennom de mange år av imperialistisk forråtnelse. Det er såmenn ingen liten ting å notere. For til sjuende og sist vil USA-imperialismen bli knust også på dens egen jord.

Som Mao Tsetung sier: »det vil komme for en dag at de reaksjonære i USA, i likhet med alle historiens reaksjonære, ikke er særlig sterke.

I USA er det andre som er virkelig sterke, nemlig det amerikanske folket.»

Kort om NKPs etterkrigspolitikk

Eva Berg

Historiske erfaringer fortjener oppmerksomhet. Linje og syn må snakkes om til stadighet og gang på gang. Det vil ikke føre fram å snakke om dem bare med noen få folk, de må gjøres kjent for alle de revolusjonære massene.

Mao Tsetung.

— — —

I den politiske plattform som medlemmer av NKP har vedtatt som rettesnor for kampen mot den revisjonistiske toppledelsen i partiet, og for gjenreisning av arbeiderklassens revolusjonære klassekampparti, slås det fast at det i alle etterkrigsår har foregått en kamp mellom to linjer i NKP. Allerede under krigen slo den revisjonistiske Furubotn-klikken, under sterk motstand fra aktive kommunistiske motstandsgrupper, inn på en kapitulasjonslinje overfor det «nasjonale» storborgerskap — som på sin side hadde et nært samarbeid med nazi-okkupantene, og profiterte på krigsindustrien. I årene etter krigen støttet den samme gruppen opp om klassesamarbeidspolitikken, og bidro på denne måten til monopolkapitalens fullstendige konsolidering.

Det politiske grunnlag som Norges Kommunistiske Parti skulle bygge på etter krigen var altså trukket opp av en reindyrket reformistisk ledelse, som ikke på noen måte hadde til hensikt å bygge opp et kommunistisk arbeiderparti. For å dokumentere denne påstand skal vi ta for oss tre sitater. Det ene ble sendt ut over London radio (BBC den 19. mai 1944), og lyder som følger:

»Proklamsjon fra den norske hjemmefronts ledelse.

Den norske hjemmefronts ledelse som i samråd med Konge og regjering representerer det frie Norge, har utsendt følgende proklamasjon:

Etter hvert som krigens slutt rykker nærmere, melder behovet seg for en nøyere formulering av de mål vi kjemper for. Her er ikke tiden og stedet til å behandle det store internasjonale oppgjør, spørsmålet om behandlingen av angriperstatene og krigsforbryterne, om grenser, om erstatninger osv. Det vi ønsker å klarlegge, er de særlige norske forhold som vi alene har ansvaret for og herredømme over.

Heller ikke på det området er det ennå mulig å gå i detaljer. Etter vår Grunnlov er det folket selv som skal stikke ut den politiske kurs, etter fritt ordskifte, gjennom alminnelige valg så snart etter våpenstillstanden som det er teknisk mulig. Men visse hovedpunkter stilles opp, som et uttrykk for de ønsker, håp og krav som alle gode nordmenn er nådd fram til gjennom kampårene.

1. Et fritt og uavhengig Norge.
2. Øyeblikkelig og full gjenopprettelse av demokratiet, ytringsfriheten, rettsikkerheten, frie valg.
3. Opphevelse av alle politiske lover, forordninger og andre bestemmelser som er utferdiget etter tysk ordre eller i tysk interesse. Administrative avgjørelser, dommer, utnevnelser o.l., som skyldes tyske eller NS-myndigheter, prøves på helt fritt grunnlag av lovlige norske organer.
4. Øyeblikkelig løslatelse av alle politiske fanger og gjeninnsettelse av offentlige tjenestemenn som er fjernet fra sine stillinger av okkupasjonsmakten eller NS. Oppreisning og erstatning i den utstrækning det er mulig for dem som er blitt særskilt skadelidende som følge av inngrep fra okkupasjonsmaktens eller NS's side.
5. NS-medlemmer og andre som har skadet norske interesser eller skaffet seg uberettiget vinning under samarbeid med okkupasjonsmakten, straffes etter rettergang i betryggende former. Ubertettiget krigsgevinst inndras til fordel for statskassen.
6. En målbevisst, vidsynt politikk med sikte på:
 - a) å trygge vår frihet, folkestyret og de demokratiske rettigheter,
 - b) å gjenreise landets økonomi og produktjonskraft, snarest mulig sikre de nødvendige tilførsler utenfra og legge forholdene til rette for å utnytte fullt ut våre naturrikdommer og skaffe arbeid til alle,
 - c) å fremme solidariteten mellom klasser og befolkningsgrupper,
 - d) å medvirke aktivt i det mellomfolkelige arbeid for å bygge opp en internasjonal rettsorden, fremme varebyttet landene imellom og skape grunnlaget for en varig og rettferdig fred.

Men skal vi nå disse mål, må også hver mann på hjemmefronten gjøre sin plikt. Det skylder vi oss selv. Det skylder vi våre landsmenn ute. Det skylder vi våre allierte. Og det skylder vi landets framtid; enhver innsats vil bli husket, ingen svikt vil bli glemt.

Kampen er her hjemme som ved frontene. Hver enkelt er en soldat, sivil eller i uniform. *Vi er i krig.* Det må vi aldri glemme. Tusener i de væpnede styrker gir hver dag sine liv for frihet og rettferd. Det er en maning til oss om å ta *vår* risiko, yte vårt offer.

Kampen er nå gått inn i sin avgjørende fase. Samhold og disiplin er mer nødvendig enn noensinne. Følg de paroler og signaler som blir sendt ut.»

Slik lød altså proklamasjonen fra den norske hjemmefronts ledelse, og i samsvar med den sendte regjeringen samtidig ut følgende erklæring over London radio:

»Regjeringen gir sin hele og fulle tilslutning til det opprop som er i beste samsvar med de mange uttalelser, henstillinger og opprop som regjeringen i disse 4 år har latt gå ut til det norske folk over London radio. Det stemmer også godt med de lover og forordninger som regjeringen har lagt til rette for å kunne bruke når oppgjørets dag kommer. I tilslutning til oppropet vil en rette en inntrengende henstilling til det norske folk fortsatt å slutte opp om Hjemmefrontens ledelse og de linjer som er trykket opp for kampen i Norge.

Seierens og oppgjørets dag nærmer seg. Når tiden er inne, vil regjeringen gi de ordrer og trekke opp de linjer som er nødvendig for situasjonen og som skal følges til Norge er et fritt og selvstendig land.»

Disse sitatene, hentet fra «Vårt partis politikk under krigen» – med undertittel «Krigspolitikken» (utgitt av NKP august 1945, forord av Ørnulf Egge, Oslo, 31. juli 1945, sidene 96, 97 og 98), gir et klart bilde av den politiske kurs som storborgerskapets representanter, som satt i Hjemmefrontens ledelse, og den sosialdemokratiske London-regjeringa, planla for etterkrigstidas Norge. Resultatet av denne politikken har da også arbeiderklassen fått føle gjennom alle etterkrigsår.

Men hvordan ble så disse to erklæringene mottatt av NKP's illegale sentrale ledelse? Jo, her er NKP's reaksjon på erklæringene, hentet fra brosjyren «Vårt partis politikk etter krigen», undertittel «Fredspolitikken» (utgitt av NKP i juli 1945, sidene 3 og 4):

»I erklæringen om NKP's stilling til proklamasjonen fra Den norske hjemmefronts ledelse og regjeringens erklæring av 19. mai 1944, uttalte Norges Kommunistiske Partis ledelse den 1. juli 1944 følgende om *politikken under etterkrigstida*:

Sentralkomiteen for Det Kommunistiske Parti er av den oppfatning at proklamasjonen fra Hjemmefrontens ledelse gir et holdbart grunnlag for politikken under etterkrigstidas Norge. De hovedpunkter som stilles opp i proklamasjonen vil utvilsomt bidra til å fremme en demokratisk utvikling i vårt land og dermed også befeste folkets demokratiske rettigheter. Sentralkomiteen vil derfor tilrå arbeiderklassen og de øvrige lag av det arbeidende folk, såvel som det norske folk i sin helhet, å slutte opp om proklamasjonen av 19. mai 1944.

Sentralkomiteen for Det Kommunistiske Parti erklærer at den ledende tanke i politikken under etterkrigstida i vårt land og i de øvrige land i verden må være å trygge freden, trygge den for generasjoner, sikre verden en varig fred, slik at også vårt folk kan få fred og ro til å samle sine krefter om den store nasjonale oppgave å utvikle landets produktivkrefter med det formål å tilfredsstille folkets materielle og kulturelle behov. Alle spørsmål etter krigen må underordnes løsningen av denne oppgave i politikken. Å sikre freden er derfor ikke noen mindre viktig oppgave enn å vinne krigen. I flukt med dette må Det Kommunistiske Parti tilstrebe en politikk som fremmer vårt lands videre demokratiske utvikling i samsvar med de demokratiske grunntanker som er nedlagt i proklamasjonen av 19. mai 1944. I denne proklamasjonen heter det:

»Etter vår Grunnlov er det folket selv som skal stikke ut den politiske kurs, etter fritt ordskifte, gjennom alminnelige valg så snart etter våpenstillstanden som det er teknisk mulig».

Sentralkomiteen i Det Kommunistiske Parti mener at det særlig er to betingelser som må være til stede for å kunne realisere en slik politikk i hele folkets interesser: For det første må den nasjonale enhet, som delvis er skapt under krigen, fortsette i tida etter krigen, og for det annet må marxistene-kommunistene og de konsekvente demokrater innen de forskjellige lag og klasser i vårt folk, anerkjennes som helt ut likeverdige elementer i den nasjonale front eller i den nasjonale samling i vårt land. Overser man disse to betingelser, kan det være fare for at det vil oppstå indre stridigheter og uro som ender i kaos.

KINA I DAG

Utkommer hver måned

Utgitt av Kultur- og Opplysningsavdelingen
ved Folkerepublikken Kinas Ambassade i Norge, Inkognitogata 11, Oslo 2.

Ansvarlig for redaksjonen: Yu Meng-chia

Postadresse: Inkognitogata 11, Oslo 2. Telefoner: 44 96 74.

Sentralkomiteen for Det Kommunistiske Parti erklærer at partiet tilstreber en realistisk politikk i etterkrigstidas Norge, som tar sikte på å skåne vårt land og folk fra en politisk utvikling som munner ut i kaos og borgerkrig.»

Dette var altså hva Sentralkomiteen i NKP staket opp som grunnlag for partiets framtidige politikk. Og hvem var så denne Sentralkomiteen?

Det illegale NKP's sentralkomite utgjordes av Peder Furubotn og en liten klikk av hans personlig betroddene menn. Noe landsmøte kunne man selvsagt ikke ta sjansen på å innkalle til under krigen, og når avgjørelser skulle tas på NKP's vegne, ble det gjort av Furubotn og hans personlige håndlangere. Enkelte aktive kommunistiske motstandsgrupper gikk sterkt imot Furubotn-klikkens politikk, men kunne likevel ikke hindre at den selvsamme klikk sendte ut sine dekreter, undertegnet: Sentralkomiteen i Det Kommunistiske Parti.

Men hva så når krigen var slutt? Jo, det ble tatt et oppgjør med Furubotn-klikken, men dessverre ikke med den politikk som denne klikken hadde staket opp. Motsetningene mellom Furubotn-klikken og de øvrige partimedlemmer, som gjorde seg gjeldende i stor utstrekning, gjaldt fra flertallets side dessverre ikke først og fremst den politiske linje som denne revisjonist-klikken førte og hadde ført. Den gikk på det moralske forhold: Mot diktatoren Furubotn, som ene og alene skulle bestemme og gi beskjed om hva som skulle gjøres og når det skulle gjøres – slik det også hadde markert seg under motstandskampen, da Furubotn skulle bestemme når et tyskertog skulle tas og når det ikke skulle.

Det var altså først og fremst det moralske som lå til grunn for at Furubotn og hans tilhengere ble kastet ut av NKP etter krigen. I den »ledelse» som skulle gjennomføre dette oppgjør, var det altoverveiende flertall opportuniste som egentlig ikke hadde noe å innvende mot den politiske linje Furubotn hadde staket opp. Men på grunn av NKP's sterke tilbakegang ved valget, ble denne »ledelse» fri fra sine tidligere gjøremål som stortingsmenn, og deres tilbakevendelse til partiet medførte stadige »konflikter» med Furubotn og hans klikk. Men etter å ha fjernet Furubotn og hans nærmeste tilhengere, fortsatte denne »ledelse» den selvsamme politikk som Furubotn hadde representert.

Noen politisk rensning har aldri skjedd i NKP. Flertallet av partimedlemmer, som hadde støttet helhjetet opp i kampen mot Furubotn-klikken, var ikke i stand til å følge opp kampen mot opportunisten – hovedsakelig fordi de hadde en utilstrekkelig marxistisk skolering, noe som igjen var en følge av de studie- og arbeidsmetoder som hersket under revisjonistenes ledelse.

I sitt foredrag på NKP's ekstraordinære landsmøte i februar 1950, etter at Furubotn-gruppa var kastet ut, kom også Emil Løvlien inn på de studie- og arbeidsmetoder som hadde vært rådende i partiet. Han framholdt blant annet at partiets studie- og skoleringsarbeid »ble misbrukt av det annet sentrum (Furubotn-klikken), som doserte en abstrakt, en livsfjern karikatur av den marxistiske teori for å fremme sine fraksjonelle hensikter.»

Men oppgjøret med Furubotn medførte som sagt bare at en ny opportunist-gruppe kom til makten, og revisjonismen fikk utvikle seg videre i partiet. Derfor ser vi også, at blant alt det som er rasket sammen og i programmer og erklæringer presentere som partiets »linje», består den altoverveiende del av tanker som for mer enn et halvt århundre siden på det grundigste ble avslørt og motbevist, både av den revolusjonære arbeiderbevegelsen og historiens utvikling.

Men revisjonistene har alltid hentet sine »teorier» fra søppelhaugen, og resultatet kan nødvendigvis ikke bli annet enn søppel. Den kurs som Furubotn og hans tilhengere staket opp har også fått plass i partiprogrammet av 1953, som sprer illusjoner om å opprette sosialismen gjennom et flertall i Stortinget. På NKP's 9. landsmøte i 1957, altså året etter den så berømmelige 20. partikongress i SUKP, holdt Emil Løvlien et foredrag som senere ble gitt ut i brosjyreform med tittelen: Hva vil Norges Kommunistiske Parti? Og det levnes ikke tvil om hva partiledelsen ville og fortsatt vil, verken i Løvlens foredrag eller i de vedtak som ble gjort på landsmøtet.

»Norges Kommunistiske Parti går inn for at norsk arbeiderbevegelse skal finne sin vei til sosialismen på fredelig vis ved å vinne folkeflertallet for en sosialistisk samfunnsordning», heter det i et av vedtakene, som så forteller at »et av midlene for å nå fram til sosialismen på fredelig vis er at det arbeidende folket på et klart, sosialistisk program erobrer det parlamentariske flertallet i Norges Storting.»

I foredraget stiller Løvlien som en av korsangerne fra det anti-kommunistiske hylekoret på SUKP's 20. kongress, og etter å ha slått fast at »mens vi i tiden 1953 til utgangen av 1955 opplevde en periode av avspenning og gjennombrudd for prinsippet om fredelig sameksistens», kommer han inn på »en del av det store statusoppgjøret kongressen tok om sosialismens utvikling».

»Hva var det sentrale, det viktigste ved SUKP's 20. kongress?» spør Emil Løvlien og svarer: » — Det var et mektig oppgjør over sosialismens kamp, dens framganger og seire gjennom hele vår tid.» Videre sier han: »Den 20. kongress gjorde opp regnskapet for denne sosialismens enorme framgang. Og

videre: Kongressen trakk slutninger av hele dette oppgjøret, slutninger som gjelder vår teori, vår stilling til prinsipielle spørsmål av den største betydning for oss.»

Det skal være visst at den 20. kongress trakk slutninger av virkelig stor betydning. Med kongressen gikk revisjonismen over i en ny og ledende fase som ikke bare ga legale muligheter til framveksten av det »nye» borgerskapet i Sovjetunionen, men som også bidro til ytterligere utarting i hele den kommunistiske verdensbevegelsen. I dag vet vi at NKP ikke bare tar sikte på å innføre sosialismen gjennom et flertall i Stortinget. I NKP's »sosialistiske demokrati» skal selv de borgerlige partier få lov til å eksistere og være representert i Stortinget, slik Reidar Larsen har gjort det klart i en kronikk i Friheten (april, 1966). For, som han framholder, »det er ikke spørsmål om man er marxist eller ikke, men om man er tilhenger av en levende eller stivnet marxisme».

Hvordan partiet og dets medlemmer skal opptre for å innføre sosialismen via Stortingsflertall, behandles også i samme kronikk. Her heter det:

»Vi må etter min mening konsekvent bekjenne oss til vårt parlamentariske demokratis anerkjente spilleregler så lenge vi i Norge har slike forhold at også sosialismens motstandere holder seg til disse reglene.»

Dette er altså NKP's vedtatte perspektiv, både taktikk og strategi samlet i en enkel og opportunistisk setning. Det skal altså samle folk, det skal gi støtte og næring til kommende styrke; etter den linjen skal det kjøres! Da er det også selvfølgelig at tilslutningen uteblir, at medlemstallet synker, at det ikke blir fornyelse i rekkene.

— — —

Når en ser tilbake på historiens utvikling, ikke slik den kunne og kanskje burde ha vært, men slik den *har* vært — erfarer vi at i sin form tjener demokratiet til å gi uttrykk for samfunnets, for statens interesser. Derfor vil bare det kapitalistiske samfunn, det vil si et samfunn hvor de kapitalistiske interessene er avgjørende, gi uttrykk for kapitalistenes interesser. Men i NKP-ledelsens storslagne ide om et »kommunistisk» stortingsflertall ser man altså bort fra denne selvfølgelighet — ser altså bort fra demokratiets reelle innhold. Eller kanskje riktigere: Man er ikke i stand til å se det, hvilket dermed gjør en i stand til å slå fast at partiet konsekvent må følge »vårt parlamentariske demokratis gjeldende spilleregler». Dette er fullstendig i pakt med og en videreføring av revisjonisten Furubotns før siterte proklamasjon om politikken i etterkrigstida, hvor det også ble slått fast at »den ledende tanke i politikken under etterkrigstida i vårt land og i de øvrige land i verden må være å trygge freden, slik at også vårt folk kan få fred og ro til å samle sine

krefter om den store nasjonale oppgave å utvikle landets produktivkrefter med det formål å tilfredsstille folkets materielle og kulturelle behov.»

Furubotn-klikken, i og utenfor NKP, har i grove trekk fått realisert den for arbeiderklassen forræderiske linje som ble staket opp allerede under krigen. I samarbeid med sosialdemokratiet og kapitaleierne har de kjørt fram sin klassesamarbeidspolitikk, og blant annet sørget for at »landets produktivkrefter» er utviklet atskillig til fordel for monopolkapitalen.

For Reidar Larsen og hans klikk er det drømmen om borgerlig anerkjennelse og en plass på det forjettede ting, som er det store og altoverskyggende i politikken. Men resultatet av deres opportunisme er at partiet vil syke ytterligere, innsnevres ytterligere – og de småborgerlige tendensene vil forsterke og forsteine seg enda mer. Med resultat: folks rettmessige skepsis, mistro og forkastelse av NKP vil befeste seg mer. I og med at revisjonistene har lansert parolen om at arbeiderklassens politiske makt springer ut av flertall i borgerskapets parlament, har de selv sørget for å skyve fra seg arbeidsfolk. Flertall vet folk at NKP ikke får, og rent instinktivt har mange erfart og forstått at arbeiderklassen aldri kan vinne politisk makt ad parlamentarisk vei. I dag begynner arbeiderklassen å forstå at det først blir noen mening med å stemme når det finnes et parti som går inn for å bryte ned monopolkapitalens diktatur for å bygge opp et sosialistisk samfunn. Et slikt parti, verken vil eller skal konkurrere med borgerskapet – på dets premisser!

Det skulle ikke være nødvendig å gå mer i detalj når det gjelder partiledelsens utarting til et redskap for den bestående samfunnsordning. Men det er likevel et spørsmål som vi kort skal ta for oss: Hva er årsaken til at partiledelsen ennå har et visst grep over flertallet av partimedlemmene?

Hovedsakelig er det to ting som har gjort dette mulig. For det første har partiledelsen slått om seg med revolusjonære fraser når det har vært opportunt, og for det andre har den, om ikke direkte motarbeidet, så alt annet enn stimulert medlemmene til skoling i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Dessuten har den kynisk utnyttet partimedlemmenes hengivenhet til partiet, og stadig terpet på at partiledelsen og partiet er ett. Med andre ord: et angrep på partiledelsens politikk er et angrep på partiet – og partiet har ikke medlemmene ønsket å skade! På denne måten har de også maktet å kjøre mange av medlemmene ut i håpløs passivitet, og dessuten gjort en stor del av dem immune mot egen politisk tenkning.

I dag, når den revolusjonære bevegelsen stadig marsjerer framover, er det viktig at kamerater har klart for seg at det er lenge siden NKP var et kommunistisk parti, og det er lenge siden flertallet av partimedlemmer besto av bevisste kommunister. Marxist-leninistene i NKP har da også tatt

konsekvensen av denne erkjennelse og organisert kampen mot revisjonistledelsen gjennom en Marxist-leninistisk Front i NKP.

Mao Tsetung har sagt: **»Revisjonismen er en form for borgerlig ideologi. Revisjonistene benekter ulikhetene mellom sosialisme og kapitalisme, mellom proletariatets diktatur og borgerskapets diktatur. Det de går inn for er i virkeligheten ikke den sosialistiske linja, men den kapitalistiske linja.»**

Sitatene som er tatt med i denne artikkelen fra Furubotn, Løvlien og Reidar Larsen, bekrefter sannheten i Mao Tsetungs ord.

En av de viktigste oppgaver kommunistene som finnes innenfor NKP har i dag er derfor å slutte opp om *Marxist-leninistisk Front i NKP*, for å bidra med sitt ytterste til å knuse revisjonismen. Gjennom denne kampen deltar de samtidig aktivt til å skape det kommunistiske parti, hvis nødvendighet og komme også er varslet av det kraftige oppsving innen den revolusjonære bevegelse.

Opprørsfanen er heist!

På et møte som medlemmer av Norges Kommunistiske Parti avholdt 22. mai, etter initiativ og innkalling av RØDE FANEs redaksjon og en Tiltakskomite for gjenreisning av NKP som et revolusjonært parti, ble det vedtatt følgende uttalelse:

Den siste tids utvikling har særlig vært preget av kampen mellom to linjer i vårt parti. En klar revisjonistisk ledelse har erobret en posisjon i partiet der de ved hjelp av diktatoriske metoder søker å undertrykke marxist-leninistene i NKP.

Den marxist-leninistiske opposisjonen har intensivert sin kamp mot denne revisjonistklikken. Igangsettelsen og utviklingen av tidsskriftet RØDE FANE har vært et viktig skritt i denne striden. RØDE FANE har vært et godt redskap for kommunistene i partiet. Det har, foruten å være et tidsskrift, også virket som en nødvendig opprørsfane mot revisjonistenes forsøk på å likvidere hele partiet.

Det er vår plikt fortsatt å understøtte og forbedre dette våpen. RØDE FANE skal være kommunistenes våpen i kampen for å avsløre og knuse likvidatorene, slik at arbeiderklassen skal kunne skaffe seg sitt fremste redskap for sin revolusjonære målsetting: et parti av leninistisk type.

Vi vil søke støtte i denne kampen av medlemmer i vårt parti, NKP, som har ærerike tradisjoner som arbeiderklassens fortropp i klassekampen.

Partiledelsen har forsøkt å kneble oss ved eksklusjoner og trusler om eksklusjoner. Vi anerkjenner ikke disse »vedtak» og trusler, og heller ikke noe krav om »lojalitet» overfor revisjonistledelsen i Grønlandsleiret 39.

Denne »ledelsen» har satt seg selv utenfor den demokratiske sentralisme ved direkte å undergrave partiets vedtekter, for å kunne utøve sitt byråkratiske diktatur.

De har også i praksis støttet svik av arbeiderklassens kamp på en rekke viktige områder.

I lengre tid har de brukt betegnelsen »partifiendtlig fraksjon» på de kamerater som uredd har kritisert deres handlinger. Dette har utløst den nye situasjonen, som manifesterer seg i vår konferanse av 22/5-70.

Nå må kommunistenes kamp mot den revisjonistiske toppledelsen organiseres.

Opprørsfanen er heist!

Plattformen for vår kamp skal være marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning. Med dette som rettesnor vil vi mobilisere alle ærlige kommunister.

Vi vil også knytte et nært og kameratslig samarbeid med alle marxist-leninister utenfor vårt parti – slike som ungdomsorganisasjonen SUF(m-l) og marxist-leninistiske arbeids- og studiegrupper.

Et slikt samarbeid har revisjonistledelsen ikke bare forsømt, men også direkte sabotert til stor skade for arbeiderklassens sak.

Avslør revisjonismen!

Utrydd dens praksis!

Fram for arbeiderklassens revolusjonære kommunistiske parti!

NORDISKE MARXIST-LENINISTISKE

AVISER OG TIDSSKRIFTER.

SVERIGE:

M-L Gnistan. Månedlig marxist-leninistisk arbeideravis. **Abonnement** gjennom: Danelius bokhandel, Husargatan 41 A, Göteborg C. **Utgitt** av KFML.

Marxistisk Forum. Teoretisk tidsskrift. Abonner gjennom Peterson, Studentstaden 10^{II}, Uppsala.

Clarte. Organ for Svenska Clarteförbundet. **Abonnement:** Tidsskriften Clarte, Surbrunnsgatan 43 A, Stockholm VA.

DANMARK:

Kommunist. Organ for KFML. **Abonnement:** Buen 11^V, 2000 København F.

Marxistisk-Leninistiske Studiebrev. C/o Kommunist, Buen 11^V, 2000 København F.

Rød Front. Organ for KUML. **Abonnement:** c/o Hansen, Nygårdsvej 41 B^I, 2100 København Ø.

studiearbeidet

MARXIST-LENINISTISK FRONT I NKP vil fra høsten sette i gang to studiesirkler. Den ene sirkelen vil bli satt i gang i samarbeid med SUF(m-l) og M-L-gruppene, og vil være et fellesopplegg på grunnlag av SOSIALISTISK OPPLYSNINGSRÅDs grunnsirkel i marxismen-leninismen, Mao-Tsetungs tenkning – som er utarbeidet etter det svenske KFMLs grunnsirkel.

Den andre studiesirkelen vil legge hovedvekten på studiet av den moderne revisjonismen og sosialimperialismen. Studieutvalget vil utarbeide materialet til denne sirkelen, og den vil foreligge til høsten.

Vi ber kamerater og interesserte om allerede nå å bestille materiell og forberede studiearbeidet.

Hovedpunktene i studiesirkelen om den moderne revisjonisme og sosialimperialisme er:

1. Den moderne revisjonismen.
2. Imperialismen og sosialimperialismen.
3. NKPs program og politiske plattform.

Brev og bestillinger til studieutvalget sendes: RØDE FANE, boks 2863, Kampen, Oslo 5.

Merk konvolutten: STUDIER.

Med M-L hilsen
STUDIEUTVALGET
for MARXIST-LENINISTISK
FRONT I NKP.

**NATO UT AV NORGE –
NORGE FOR FOLKET**

BLI MEDLEM AV KAMPANJEN NORGE UT AV NATO !
Kontakt lokalutvalget direkte eller hovedkomiteen
Postboks 1578, Vika, Oslo 1.

Verdens folk, foren dere og nedkjemp de amerikanske aggressorene og alle deres lakeier.

Under denne overskriften offentliggjorde Mao Tsetung den 20. mai sin viktige erklæring til verdens folk. Erklæringen utgjør en mektig stimulans til verdens folk som bekjemper den amerikanske imperialismen, spesielt folkene i Indo-Kina som står i brennpunktet for kampen.

Erklæringen er et utmerket eksempel på hvordan Mao Tsetung på skapende vis utvikler marxismen-leninismen under forholda i dagens verden, og anvender den vitenskaplige sosialismens teori for å utlede praksis. Mao gjentar sin sentrale tese om at USA-imperialismen strategisk sett er en papirtiger, og at det er verdens folk som er de virkelig mektige. Samtidig påpeker han nødvendigheten av at verdens folk samler seg i kampen mot USA-imperialismen og dens lakeier, i første rekke den russiske sosialimperialismen.

Hvordan skal vi anvende Formann Maos anvisninger konkret her i Norge? Det norske folk har gode anti-imperialistiske og anti-fascistiske tradisjoner. USA-imperialistene utgjør i dag også en direkte trussel mot det norske folket. Amerikanske konserners oppkjøp av norsk industri, det militære og politiske fellesskapet som USA-imperialismens lakeier i sosialdemokratiet og borgerskapet har knyttet gjennom NATO, regjeringens konsekvente støtte til USA-imperialismen i Indo-Kina – alt dette utgjør et grunnlag som vi kan mobilisere det norske folket på.

En viktig oppgave i den anti-imperialistiske kampen er å styrke de anti-imperialistiske enhetsfrontene »Solidaritetskomiteen for Vietnam» og »Kampanjen Norge ut av Nato». Disse enhetsfrontene har utviklet og styrket seg i kamp mot sosialdemokrater og revisjonister, som har lagt ned mye arbeid for å knekke dem, men til ingen nytte.

Alle kamerater bør studere Mao Tsetungs viktige erklæring – den er en konkret analyse av USA-imperialismens stilling i dag, og gir en konkret veivisning i kampen.

MAO TSETUNGS ERKLÆRING

PEKING, 20. mai (Hsinhua):

Det kinesiske folks store leder, formann Mao Tsetung, har sendt ut følgende erklæring til støtte for den kamp verdens folk fører mot den amerikanske imperialismen.

Et nytt oppsving i kampen mot den amerikanske imperialismen oppstår nå over hele verden. Helt siden den annen verdenskrig har den amerikanske imperialismen og dens følgesvenner hele tiden satt i verk aggresjonskriger, og folket i forskjellige land har hele tiden ført revolusjonære kriger for å nedkjempe aggressorene. Faren for en ny verdenskrig er fremdeles til stede, og folket i alle land må forberede seg. Men revolusjonen er hovedtendensen i verden i dag.

De amerikanske aggressorene, som ikke har greid å seire i Vietnam og Laos, fikk på forræderisk vis i stand Lon Nol-Sirik-Mata-klikkens reaksjonære statskupp, sendte på skamløst vis soldater ut for å invadere Kambodsja, og har gjenopptatt bombingene av Nord-Vietnam, hvilket har framkaldt rasende motstand fra de tre indo-kinesiske folk. Jeg støtter varmt kampånden hos Kambodsjas statsoverhode, Samdech Norodom Sihanouk, i hans kamp mot den amerikanske imperialismen og dens lakeier. Jeg støtter varmt felleserklæringen fra de indo-kinesiske folks toppkonferanse. Jeg støtter varmt dannelsen av den Nasjonale Unions Kongelige Regjering under ledelse av Kampuchéas Nasjonale Enhetsfront. De tre indo-kinesiske folk, som styrker samholdet, støtter hverandre og holder stand i en langvarig folkekrig, vil sikkert og visst overvinne alle vansker og vinne hel og full seier.

Samtidig som den amerikanske imperialismen massakrerer folket i andre land, foranstalter den også blodbad på den hvite og svarte befolkningen i sitt eget land. Nixons fascistiske redselsgjæringer har tent den revolusjonære massebevegelsens knitrende flammer i De forente stater. Det kinesiske folk støtter fast opp om det amerikanske folks revolusjonære kamp. Jeg er forvisset om at det amerikanske folk, som kjemper tappert, til slutt vil vinne seier, og at det fascistiske styre i De forente stater uungåelig vil bli nedkjempet.

Nixon-regjeringen er hjemsokt av indre og ytre vansker, med ytterste kaos hjemme, og overordentlig sterkt isolering ute. Masseprotestbevegelsen mot den amerikanske aggresjonen i Kambodsja har feid over jordkloden. Mindre enn ti dager etter at den ble dannet, er den Nasjonale Unions Kongelige

Regjering i Kambodsja blitt anerkjent av nesten 20 land. Situasjonen blir bedre og bedre i den motstandskrig mot amerikansk aggresjon og for nasjonal frelse, som utkjempes av folket i Vietnam, Laos og Kambodsja. De revolusjonære, væpnede kampene som folket i de sørøst-asiatiske land fører, kampene som folket i Korea, Japan og andre asiatiske land fører mot de amerikanske og japanske reaksjonæres gjenopplivelse av den japanske militarismen, det palestinske og andre arabiske folks kamper mot de amerikansk-israelske aggressorene, de asiatiske, afrikanske og latinamerikanske folks nasjonale frigjøringskamper, og de revolusjonære kampene som folkene i Nord-Amerika, Europa og Oceania fører, er alle i kraftig utvikling. Det kinesiske folk støtter fast opp om folket i de tre indokinesiske land og i andre av verdens land i de revolusjonære kampene de fører mot den amerikanske imperialismen og dens lakeier.

Den amerikanske imperialismen, som ser ut som et veldig uhyre, er i virkeligheten en papirtiger, som nå ligger i krampetrekninger på sitt dødsleie. Hvem er det som i virkeligheten frykter hvem i verden i dag? Det er ikke det vietnamsiske folk, det laotiske folk, kambodsjanske folk, det palestinske folk, det arabiske folk eller folket i andre land som frykter den amerikanske imperialismen; det er den amerikanske imperialismen som frykter verdens folk. Den blir slått med panikk bare løvet rasler i vinden. Utallige kjennsgjerninger beviser at en rettferdig sak får sterk støtte, mens en urettferdig sak får liten støtte. En svak nasjon kan nedkjempe en sterk nasjon, en liten nasjon kan nedkjempe en stor nasjon. Folket i et lite land kan sikkert og visst nedkjempe et stort lands aggresjon, dersom det bare er dristig nok til å reise seg til kamp, gripe til våpen og ta sitt lands skjebne fast i sine egne hender. Dette er historiens lov.

Verdens folk, foren dere og nedkjemp de amerikanske aggressorene og alle deres lakeier!

Kinas røde satelitt

På 100-årsdagen for den store revolusjonære leder *Lenins* fødsel, skjøt Folkerepublikken Kina opp sin første satelitt. Satelitten »Kina», som spilte melodien »Østen er rød» fra radiostasjonen den førte med seg, var en stor seier for KKP, Folkerepublikken Kinas regjering og hele det kinesiske folk. Den bekreftet samtidig hvilken mektig innflytelse den store proletariske kulturrevolusjon, som ble satt i gang og ledet av det kinesiske folks store leder Formann Mao, har hatt for Kinas teknologiske framskritt. Dette er en kjensgjerning som fullstendig kullkaster revisjonistene og imperialistenes spådommer om at kulturrevolusjonen brakte det kinesiske folket anarki og indre oppløsning.

Til og med borgerlige kommentatorer i den vestlige presse måtte etter den vellykte oppskytingen innrømme at imperialistene og sosial-imperialistenes planer om å isolere, innringe, for så å knuse det store sosialistiske Kina gjennom krig, har fått alvorlige skudd for baugen. I dag må de regne med Kina på den internasjonale arena, og stadig flere oppdager hvor toskete imperialistene og sosial-imperialistenes »nedrustningspolitikk» og forhandlinger om begrensning av kjernefysiske lagre osv. er. I virkeligheten håpet disse mektige herrer, ved hjelp av sin foreløpige overlegenhet på satelitt-teknikkens og kjernefysikkens område, å tvinge verdens folk til å forslaves. Satelitten »Kina», de vellykte kjernefysiske sprengninger og Folkerepublikkens Kinas konsekvente politikk for fredelig sameksistens, vil yte verdifulle bidrag til å knuse det kontrarevolusjonære samarbeidet mellom den revisjonistiske herskerklikken og de amerikanske imperialist-lederne. Derfor var den vellykte oppskytingen av »Kina» i sin konsekvens en seier for alle verdens folk.

Kinas Kommunistiske Parti, som er væpnet med den marxistisk-leninistiske teori og ideologi, har bibrakt det kinesiske folket en ny stil i arbeidet, og grunntrekkene i denne nye arbeidsstilen er sammenbindingen mellom teori og praksis, nært samband med massene og selvkritikk.

POLITISK PLATTFORM FOR

MARXIST- LENINISTISK FRONT I NKP

BILAG TIL RØDE FANE NR. 4/70.

DET KOMMUNISTISKE PARTIS GRUNNLAG

Det kommunistiske parti er proletariatets politiske parti. Det bygger på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Marxismen er det teoretiske grunnlaget for den vitenskapelige sosialismen, utformet av Marx og Engels. Marxismen lærer oss lovene for samfunnets utvikling, fra det første primitive felles-samfunn til slavesamfunnet, fra slavesamfunnet til føydalsamfunnet, fra føydalsamfunnet til kapitalismen, og fra kapitalismen til sosialismen som går over i kommunismen – det klasseløse samfunn.

Marxismen påviser klassekampen som drivkraften i utviklingen av samfunnet, arbeiderklassens historiske rolle og oppgave, og den påviser kapitalismens utbyttings-system.

Leninismen er marxismen i imperialismens og den proletariske revolusjons tidsalder. Lenin videreutviklet læren om statens klassekarakter, om staten som maktapparat i den herskende klasses hender. Han påviste nødvendigheten av og utformet læren om proletariatets revolusjonære parti.

Stalin forsvarte og utviklet marxismen-leninismen under den første, vanskelige periode av sosialismens oppbygging i Sovjetunionen. Under disse harde vilkår utviklet Stalin teorien om sosialismens oppbygging i et enkelt land.

Mao Tsetung har utviklet marxismen-leninismen i perioden med de undertrykte folks kamp for nasjonal og sosial frigjøring. Hans lære om folkekrigen har universell gyldighet. Mao Tsetung har konkret, gjennom kulturrevolusjonen i Kina, påvist klassekampens former under den sosialistiske epoke, og med genial vitenskapelig innsikt vist hvordan kampen mot klassefienden må føres i denne epoke for å styrke proletariatets diktatur og sikre overgangen til det klasseløse, kommunistiske samfunn. Mao Tsetungs tenkning er marxismen- leninismen i vår tid.

I dag går hovedmotsigelsen i verden mellom de undertrykte folk på den ene siden og imperialismen og sosialimperialismen på den andre. Proletariatets strategiske hovedfiende i vårt land er monopolkapitalismen, den taktiske hovedfiende er revisjonismen. Revisjonismen forneker den proletariske revolusjon og avvæpner arbeiderklassen ideologisk ved å spre illusjoner om en fredelig, parlamentarisk vei til sosialismen.

For at arbeiderklassen skal vinne seier er det også en forutsetning at borgerskapets redskap, sosialdemokratiet, endelig og for godt fravristes sitt grep over arbeiderbevegelsens organisasjoner.

MOTSIGELSENE I DAGENS VERDEN

De grunnleggende motsigelser i dagens verden er, slik en av vår tids store marxist-leninister, Lin Piao, har formulert det:

»Motsigelsen mellom de undertrykte nasjonene på den ene siden og imperialismen og sosialimperialismen på den andre, motsigelsen mellom proletariatet og borgerskapet i de kapitalistiske og de revisjonistiske land, motsigelsen mellom de imperialistiske og sosialimperialistiske og mellom de imperialistiske land innbyrdes, og motsigelsen mellom de sosialistiske land på den ene siden og imperialismen og sosialimperialismen på den andre.»

I dag går den viktigste motsigelsen mellom de undertrykte nasjoners folk på den ene siden og imperialismen – som er kapitalismen i sin mest utviklede og døende periode – og sosialimperialismen, som er sosialisme i ord og imperialisme i handling, på den andre siden. Imperialistene med sin undertrykkelse og aggresjon, utgjør i dag hovedsiden i denne motsigelsen.

Imidlertid stilles imperialismen, med USA-lederne og dagens «sovjetledere» i spissen, overfor økte vanskeligheter både ute og hjemme. Den såkalte Bresjnev-doktrinen avslører fullt ut dagens «sovjetledere»s imperialistiske målsetting. På dette grunnlag står de i dag side om side med verdens folks fiende nummer en – USA-imperialismen. Den forbryterske krigen i Sørøst-Asia og okkupasjonen av Tsjekkoslovakia er klare eksempler på den forråttelse som imperilismen og sosialimperialismen befinner seg i.

Men nettopp i dag ser vi hvordan det arbeidende folk verden over øker sin kampaktivitet mot undertrykkelse, og på den måten bidrar de – etterhvert som klassekampen skjerpes – til å framskynde dagen for såvel imperialismens som sosialimperialismens endelige nederlag.

Forholdet mellom lederne i USA og dagens »sovjetledere» består i såvel samarbeid som kamp dem imellom. For å beholde sine posisjoner tvinges de til samarbeid med henblikk på en nykolonial oppdeling av verden i »innflytelses-sfærer». På den annen side bekjemper de hverandre i den hensikt selv å bli den dominerende. Under presset fra verdens folk blir imidlertid enheten mellom dem mest framtrædende, hvilket bl. a. har resultert i planer om »kollektive sikkerhetssystemer» i Europa og Asia, for i fellesskap å stå imot folkenes økende anti-imperialistiske kamp. De nye lederne i Kreml har ført Sovjetunionen bort fra den sosialistiske oppbyggingens vei, som ble staket opp av Lenin og videreført under Stalin. Ut fra den moderne revisjonismen går nå de nye lederne til innføring av et kapitalistisk utbyttingssystem av en ny type, som skal tjene som basis for det »nye» borgerskapets diktatur over det arbeidende folk i Sovjetunionen og Øst-Europa. Dette har igjen skjerpet klassemotsetningene i Sovjetunionen. Det sovjetiske folket, med sine ærerike revolusjonære tradisjoner under bolsjevikenes ledelse, vil nødvendigvis komme til å reise seg til kamp mot denne reaksjonære utviklingen. Det er alle kommunisters plikt å ha tiltro til og understøtte sovjetfolkets kamp for sosialismen.

»Sovjetlederne» er dessuten kommet i et antagonistisk forhold til de sosialistiske land, først og fremst til Kina og Albania. Dette har nødvendigvis ført til en stadig mer aggressiv politikk som har nådd sine foreløpige høydepunkter i væpnet aggresjon og pågående krigsforberedelser mot Folkets Kina.

Med marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning som veiviser, marsjerer kommunistene framover i sluttet lag med verdens folk. For hver dag avslører imperialismen og sosialimperialismen sine rovgriske og aggressive trekk. Arbeiderklassen herdes stadig i kamp mot kapitalistisk utbytting og undertrykkelse. Sosialismens krefter vokser i omfang og styrke og vil bli imperialismen og sosialimperialismen fullstendig overlegen.

DE GRUNNLEGGENDE MOTSIGELSER I DET NORSKE SAMFUNN

Hovedmotsigelsen i det norske samfunn av i dag går mellom det arbeidende folk og monopolkapitalen.

For de breie lag av folket, arbeidere og funksjonærer, fiskere, småbrukere, studenter, og intellektuelle, er monopolkapitalen hovedfienden. Denne motsigelsen mellom folket og monopolkapitalen gir seg uttrykk i klasse-

kampen, som er selve drivkraften i samfunnsutviklingen. Gjennom sitt herredømme over statsapparatet organiserer monopolkapitalistklassen utbyggingen av arbeiderklassen, og styrker sin egen maktposisjon. På dette vis kan monopolkapitalen, utenom sin økonomiske makt og sitt ideologiske hegemoni, støtte seg på den væpnede makt – politi og militær – som gjennom NATO er koordinert med USA-imperialismen. Dette system har som sitt viktigste formål å beskytte kapitalistene mot arbeiderklassens framstøt for å overta eiendomsretten til produksjonsmidlene.

En eventuell sammensmelting av NATO og Warszawapakten til et «all-europeisk sikkerhetssystem» vil, også for Norges vedkommende, være et tiltak som fremmer ytterligere styrking av storborgerskapets og monopolkapitalens stilling. Den samme hensikt ligger bak arbeidet for tilslutning til monopolforbund som EEC og NORDØK.

Parlamentarismen er den form monopolkapitalens diktatur har i dagens Norge. Men parlamentarismens formelle kjennetegn – de borgerlig demokratiske rettighetene – eksisterer bare så lenge monopolkapitalen kan utøve sitt diktatur med fredelige midler.

Etterhvert som krisen i kapitalismen skjerpes, og klassekampen dermed får en mer åpen form, gjør to tendenser seg gjeldende:

Monopolkapitalen forsøker å velte økte økonomiske byrder over på det arbeidende folk i form av stigende skatter, høyere levekostnader, «nye» lønssystemer, tidsstudier og rasjonalisering. Dermed nytter monopolkapitalen sitt politiske hegemoni og makten over sitt statsapparat til i stigende grad å smelte de store organisasjoner (også LO) sammen med staten til en korporativ struktur som ytterligere konsentrerer makten i hendene på den herskende klasse, storborgerskapet.

Folkevalgte organers innflytelse avvikles etterhvert, og økonomien militariserer. Staten får klarere fascistiske trekk, ettersom den uthuler de demokratiske rettigheter som folket har tilkjempet seg. Det arbeidende folk utsettes for økt utbygging, og – hvis kapitalistene føler sine interesser truet for alvor – for direkte voldelig undertrykkelse.

Mot denne reaksjonære utviklingen vil folket reise seg til kamp. Men monopolkapitalens diktatur kan bare brytes når arbeiderklassen, i forbund med alle progressive lag av folket, organiserer kampen i samsvar med sin grunnleggende politiske interesse, sosialismen – slik at den munner ut i en voldelig revolusjonær omveltning som knuser borgerskapets statsapparat og makt. Målsettingen for den sosialistiske revolusjon vil være å oppeheve den private eiendomsrett til produksjonsmidlene, slik at folket selv overtar disse som samfunnsmessig eie.

Derfor må arbeiderklassen opprette sin egen statsmakt – proletariats revolusjonære diktatur – det vil si demokrati for arbeidsfolket og diktatur over borgerskapet i alle dets uttrykksformer.

Bare en slik arbeidermakt – som konsekvent vil nedkjempe alle former for borgerskapets makt og kultur, som har tjent det gamle folkefiendtlige utbyttersystem – kan befeste sosialismen og legge grunnen for en ny kultur og virkelig frihet for folket: det klasseløse kommunistiske samfunn – i samarbeid med hele verdens frigjorte folk.

For å oppnå dette må proletariats i Norge avsløre og bekjempe borgerskapets agenter i arbeiderbevegelsen: opportunister, sosialdemokrater og de moderne revisjonister, og skape en virkelig revolusjonær ledelse for sin kamp. En slik utvikling er nå i sin begynnelse. Etterhvert som klassekampen skjerpes avsløres DNA's og revisjonistbyråkratenes klassesamarbeid av arbeiderne. Det kvasi-radikale SF er allerede avfeid, og den skjerpede kampen mot revisjonistledelsen i NKP vinner økt oppslutning – mens SUF(m-l) og de marxist-leninistiske arbeids- og studiegrupper er i framgang.

Under ledelse av et kommunistisk parti vil arbeiderklassen styrke sin posisjon, og grunnen legges for sosialismens seier i Norge.

KAMPEN FOR DET KOMMUNISTISKE PARTI

Klassekampens allmenne erfaringer, slik de er sammenfattet i marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning, påviser nødvendigheten av arbeiderklassens kommunistiske parti. Partiet er en forutsetning for en seierrik kamp, både mot monopolkapitalen og imperialismen, og i gjennomføringen av den sosialistiske revolusjon og utviklingen av proletariats diktatur fram mot kommunismen. Som representant for arbeiderklassens mest framskredne elementer, organisert etter den demokratiske sentralismens prinsipper, skal det kommunistiske parti lede og samordne det arbeidende folks kamp. Den norske arbeiderklasse har i dag ikke noe enhetlig kommunistisk parti. I Norges Kommunistiske Parti, med en ærerik fortid fra de store klassekampene i mellomkrigsårene, og i kampen mot nazi-okkupantene, har det i alle etterkrigsår foregått en kamp mellom to hovedlinjer: en ærlig revolusjonær linje, og forskjellige utgaver av en i hovedsak opportunistisk og borgerlig-demokratisk linje.

Allerede under krigen slo den revisjonistiske Furubotn-klikken, under sterk motstand fra de aktive kommunistiske motstandsgrupper, inn på en kapitulasjonslinje overfor det nasjonale borgerskap. Den støttet opp om en nasjonalistisk klassesamarbeidspolitikk etter krigen, en politikk som bidro til monopolkapitalens fullstendige konsolidering, samtidig som den norske økonomi ble underlagt USAs strategi for imperialistisk ekspansjon gjennom Marshallplanen.

Oppgjøret med Furubotn-klikken, som ble utløst i 1949 ved partiets tilbakegang, kunne gjennomføres fordi det i medlemsmassen var motstand mot Furubotns borgerlig-nasjonalistiske linje. Men oppgjøret ble ufullstendig fordi den studievirksomhet som hadde vært drevet under og etter krigen, vesentlig var basert på materiale som førte medlemmene bort fra den marxist-leninistiske linje. Medlemsmassens politiske underbygging var derfor ikke sterk nok til at de kunne ta oppgjøret i sine egne hender, og føre det inn i riktige politiske baner. Dette gjorde at opportunistene, som utgjorde flertallet i partiets ledelse, i stedet for å rette opp svakheter og feil – politiske såvel som organisatoriske – partiet var blitt belemret med, fikk anledning til å legge opp til en politisk linje som fortsatte som før.

Partiprogrammet fra 1953, hvis grunntrekk fortsatt er gjeldende innen NKP's nåværende ledelse, viser også dette. Det sprer illusjoner om muligheten av å opprette sosialismen gjennom alminnelig parlamentarisme og et flertall i Stortinget, og benekter med denne politikken nødvendigheten av en revolusjonær omveltning og proletariatets diktatur. Som følge av dette sluttet de samme ledere opp om Krustsjov-klikkens anti-kommunistiske framstøt på SUKP's 20. kongress.

Partiprogrammet av 1960 viser en ytterligere utglidning i revisjonistisk og borgerlig retning. Fra begynnelsen av 60-årene gikk store deler av parti-ledelsen inn for å underordne seg sosialdemokratiet fullstendig ved en prinsipplos enhetspolitikk overfor de sosialdemokratiske lederne. Ledelsen og gruppen bak denne politikken, fikk også store deler av medlemmene mot seg og ble kastet. Men de ble igjen avløst av nye opportuniste. Revisjonismen i ledelsen har utartet seg ytterligere.

Den nåværende ledelsens politikk går ut på å likvidere NKP som et klassekampparti, og såvel politisk som organisatorisk stadfeste opprettelsen av et nytt »venstre»-sosialistisk parti.

I ethvert kommunistisk parti eksisterer det motsigelse mellom borgerlig og proletær tenkning, som en følge av klassemotsetningene i samfunnet. I dag har den borgerlig-revisjonistiske retningen en utstrakt dominans i partiet på grunn av manglende kommunistisk skolering, som har medført en langsom utarting. Motsetningen mellom den revisjonistiske ledelsen og marxist-leninistene i partiet har etterhvert antatt antagonistisk karakter.

I denne kampen må revisjonistene lide nederlag og marxist-leninistene seire. Marxist-leninistenes seier vil bety et fullstendig og definitivt brudd med revisjonismen, fornyelse av partiet kadre, og en altomfattende gjenreisning av Norges Kommunistiske Parti i samarbeid med alle andre marxist-leninistiske grupperinger utenfor partiet.

Om revisjonistene fortsatt skulle få dominere, ville det bety en fullstendig ødeleggelse av Norges Kommunistiske Parti. Dette ville nødvendiggjøre at man helt fra grunnen av begynner arbeidet med å bygge opp et kommunistisk arbeiderparti, basert på marxismen-leninismen, Mao-Tsetungs tenkning. I et slikt partibyggende arbeid vil det for oss være absolutt en nødvendighet å samordne kreftene med andre marxist-leninistiske organisasjoner.

Opportunismen utstrekker ikke anerkjennelsen av klassekampen til det som er hovedsaken, til overgangsperioden fra kapitalismen til kommunismen, til perioden da borgerskapet blir styrtet og fullstendig tilintetgjort, men stanser opp foran den. I virkeligheten er denne perioden uunngåelig en periode av makeløst voldsom klassekamp i makeløst skjerpete former, og følgelig må også staten i denne perioden uunngåelig være en stat som er demokratisk på en ny måte (for proletariatet og de eiendomsløse i det hele tatt) og diktatorisk på en ny måte (for borgerskapet).

Videre. Kjernen i Marx' lære om staten er bare blitt mestret av dem som forstår at en enkelt klasses diktatur er nødvendig ikke bare for ethvert klasse-samfunn i sin alminnelighet, ikke bare for proletariatet som har styrtet borgerskapet, men også for hele den historiske periode som skiller kapitalismen fra »det klasseløse samfunn», fra kommunismen. Formene for den borgerlige stat er uhyre forskjelligartet, men deres vesen er det samme: alle disse statene, uansett hvilken form de har, er på det ene eller andre vis, i siste instans ubetinget borgerskapets diktatur. Overgangen fra kapitalismen til kommunismen må selvsagt frembringe en veldig rikdom og mangfoldighet av politiske former, men kjernen i saken er og blir ubetinget det samme: proletariats diktatur.

Lenin (Staten og revolusjonen).

RØDE FANE

MED NYTT NUMMER
ANNENHVER MÅNED.

Løssalgspriisen blir i år 2 kroner,
men for abonnement er vi (p. g. a.
omkostningene ved utsendelsen)
nødt til å ta 15 kroner pr. år.

Bestillinger sendes:

RØDE FANE,

boks 2863 Kampen,

Oslo 5.

(Merk: NY ADRESSE.)

MARXIST- LENINISTISK FRONT I NKP

trenger økonomisk støtte for å kunne sende ut kamerater og knytte kontakter
med interesserte på ulike steder, og hjelpe dem med å organisere studiearbei-
det.

Bidrag sendes til:

Kampfondet,

RØDE FANE,

postboks 2863 KAMPEN,

Oslo 5.

Postgiro 206842.

Merk talongen: Kampfondet.

Eksklusjon av Østkantlaget ?

Østkantlaget i Oslo har i en årrekke ført en tapper og konsekvent kamp mot den tiltakende revisjonistiske utartinga i NKP's ledelse. For denne kampen har laget vunnet anerkjennelse og respekt blant mange kamerater i partiet, mens revisjonistene har ført en forbitret kamp mot laget. Nå ser det ut som om revisjonist-ledelsen holder på å vise sitt sanne ansikt: Etter at det store flertall av lagets medlemmer har sluttet opp om en konsekvent revolusjonær linje, og etter at alle splittelses-forsøk resolutt er blitt slått tilbake, har medlemmene mottatt en «avbiktserklæring» med to spørsmål som distrikts-styret krever svar på. Spørsmålene er om lagets medlemmer vil trekke sin støtte til RØDE FANE tilbake, og om de er villige til å underordne seg revisjonist-ledelsens forvrengte form for demokratisk sentralisme.

Det kollektive svaret, som ble undertegnet av det store flertallet av Østkantlagets medlemmer, vil neppe overraske noen. Det tar på det mest bestemte avstand fra distriktsledelsens suverene forakt for den demokratiske sentralisme, og påpeker hvordan det er parti-ledelsen som bryter partiets lover. Samtidig understreker lagets medlemmer sin støtte til RØDE FANE og den konsekvente marxist-leninistiske linje som tidsskriftet fører.

RÖDE STJERNE

**organ for
KOMMUNISTISK
STUDENTLAG**

**adr.: boks 13,
Slettebakken,
5001 BERGEN.**

Nå ligger da avgjørelsen hos revisjonist-ledelsen. Føler den seg sterk nok til å gjøre det den virkelig ønsker, kvitte seg med Østkantlagets konsekvente revolusjonære medlemmer? Eller vil presset fra det store flertall av medlemmene forhindre at RTL-klikken kjører partiet ut i det politiske sumpland: sosialdemokratiet.

Partiorganisasjonen må være sammensatt av proletariatets framskredne elementer; den må være en sterk avantgardeorganisasjon med evnen til å lede proletariatet og de revolusjonære massene i kampen mot klassefienden.

LYTT TIL:

ENGELSK-SPRÅKLIGE SENDINGER FRA
RADIO PEKING

FRA 21.30 TIL 22.30

» 22.30 » 23.30

HVER DAG PÅ BØLGELENGDENE

47.7, 45.3 og 25.6m

RADIO TIRANA

PÅ KORTBØLGENS 31 og 42m

FRA 06.30 TIL 07.00

» 16.30 » 17.00

» 18.30 » 19.00

» 20.30 » 21.00

» 22.00 » 22.30

DESSUTEN PÅ MELLOMBØLGENS 215m

FRA 20.30 TIL 21.00

HVER DAG.

Kunstneren, revisjonisten og de "tause" arbeiderne

Sven Berg

Den 4. mai ble USA-ambassaden igjen steinet. Kort tid etter arrangerte Solidaritetskomiteen for Vietnam en demonstrasjon som samlet omlag 2000, og hvor det ble båret paroler og ropt slagord mot såvel USA i Vietnam som NATO i Norge. En ukes tid etter det igjen gikk det nok en demonstrasjon utover Drammensveien, med korps av drilljenter i spissen og til fengende rockerytmer. Den talte ca. 800, og Vietnambevegelsen i Norge sto som hovedarrangør.

Både steinkastingen og de to etterfølgende demonstrasjonene var tydelig utløst av og rettet mot USA's utvidete krigføring i Indo-Kina. De to første kunne dessuten oppfattes som demonstrasjoner mot USA-imperialismen generelt.

Blant de mange aviskommentarene etterpå er det særlig to det kan være av interesse å se litt nærmere på; Reidar T. Larsens og Johan Borgens, begge i Dagbladet for henholdsvis 25. og 30. mai – fordi begge på hver sin måte representerer det som av mange uten synderlig ironi blir betegnet som »venstrekreftene» innen norsk opinion, og fordi begge kjører fram meninger som nok vil bli mer og mer gjentatt i tida framover.

RTL beklager seg i sin faste tildelte kommentarspalte over at den siste demonstrasjonen, som var tiltrådt og støttet av så mange gode krefter (bl. a. Oslo Faglige Samorganisasjon, NKP, AUF, Unge Venstre, SF, Dagbladet, Arbeiderbladet, Friheten og Orientering), og hadde paroler som i følge sitt innhold ikke skulle støte noen motstander av USA's krigføring i Indo-Kina bort, så langt fra samlet den ventende tilslutning – og så godt som ingen arbeidere. Årsaken til dette er at arbeiderklassen har sviktet sine tradisjoner, konkluderer RTL – og denne »sløve passiviteten» og »manglende aksjonsbevisstheten» gjelder ikke bare for USA's undertrykkelseskrig, men også for en rekke andre forhold som »forteller at arbeiderne har begynt å bli tilskuere i samfunnet. »Streiken i Kiruna var et unntak fra denne regelen, og endrer ikke dette det aller minste. Hovedskylden for dette har Arbeiderpartiet, men den

splittede venstrefløyen innen arbeiderbevegelsen og »overspent preik» fra studentkretser må også ta sin del av ansvaret.

Johan Borgen vil ikke hakke på arbeiderne, heller ikke på Arbeiderpartiet. Det er hovedsakelig »andre gruppers uvettede atferd» som gjør at arbeiderne avstår fra å demonstrere. »Det var ikke arbeidere som sto for eller bak ruteknusingen i den amerikanske ambassade. Det var studenter . . .» Og »en eneste 'demonstrasjon' av det slaget er nok til å øve varig skadevirkning på sunn venstre-radikalisme her i landet.» Etter Borgens mening bør kampen mot USA-imperialismen ikke resultere i angrep på glass, treverk eller andre døde ting, heller ikke på mennesker. »Vi har iallfall en viss ytringsfrihet her til lands, hva man så sier.»

* — — —

Reidar T. Larsen og Johan Borgen representerer begge den ene siden i det en med forbehold kan kalle »solidaritetsbevegelsen for Vietnam», den siden som hevder at »uvedkommende» politiske vurderinger ikke må trekkes inn i solidaritetsarbeidet; det skader saken. Begge hevder å være motstandere av undertrykkelseskrigen, begge hevder å være anti-imperialister, begge hevder å være for såvel det vietnamesiske som alle andre folks rett til frihet og selvstendighet.

I praksis er de det motsatte.

Begge vil så gjerne protestere mot urett og undertrykkelse, og begge vil så gjerne få slått uomtvistelig fast at de så gjerne protesterer. Men protestene og eventuelt demonstrasjonene skal foregå i en tilforlatelig form, uten ytringer eller handlinger som kan vekke for meget anstøt hos den erklærte motparten (det kan skremme bort folk) — dvs. uten ytringer eller handlinger som virkelig er med på å avdekke motsetningene, og dermed skape forståelse for den lange og vanskelige men nødvendige kampen som forestår.

I praksis er dette å si til imperialistene: Se — vi er svorne motstandere av dere, men vi må bekjempe dere med midler som ikke kommer i konflikt med deres samfunnsorden.

I praksis er det å klamre seg til den uforpliktende liberale holdningen: Det er en gal, gal verden — det er bare ikke stort vi kan gjøre ved det. Men vi skal da iallfall ha sagt fra at vi er imot.

I praksis er det å erklære kampen på forhånd tapt.

Og på *det* grunnlaget samles ikke folk, med *den* holdningen reises ikke kampen.

RTL og Johan Borgen har, ut fra sine forskjellige forutsetninger og innen sine spesielle områder, gjort sitt til for å befeste denne holdningen. Johan Borgen har titt og ofte bekjentgjort sin tvil angående morgendagen,

småhumret over folkegassmasken og dumheten i reklamen og i Pentagon, sparket det altfor åpenlyst reaksjonære borgerskap lett på skarpleggen – alt med upåklagelig sans for stil og form, og alt sammen ganske ufarlig for såvel borgerskapet som imperialismen.

Derfor mener *han* at »vi har iallfall en viss grad av ytringsfrihet . . . »

RTL har ikke en gang maktet å sparke borgerskapet på skarpleggen. Hans forskjellige utfall har for borgerskapet vært like ufarlige som Borgens, bare mindre irriterende. For arbeidsfolk har de vært like uinteressante og virkelighetsfjerne som Borgens.

Begge er de så helt i pakt med den form for »internasjonal samhörighet» som så lenge har vært forsøkt framelsket: som i sitt vesen er sentimental og defaitistisk, som er basert på angst og fortvilelse over stadig minkende matvareressurser, befolkningseksplasjon, stadige krigstrusler, over at klokka for lengst er blitt fem på tolv – kort sagt på angsten over å være i samme båt og fortvilelsen over at ingen vei synes ut av uføret.

Og folk har ikke hørt på dem, har ikke sluttet opp om deres synsmåter.

Så føler begge seg frastøtt og rystet når den revolusjonære arbeiderbevegelsen går til aksjon og stiller opp paroler som viser USA-imperialismens sammenheng med de verdier de to i bunn og grunn representerer: det borgerlige samfunn – når konsekvensen av anti-imperialistisk stillingtagen fører til handlinger som nødvendigvis *må* komme i strid med den etablerte stil og form, men som også nødvendigvis vil mobilisere den riktignok ennå bare passive opinionen mot kapitalmakt og imperialisme, på et grunnlag som er reelt for folk flest.

— — —

Arbeiderne er passive og borgerliggjorte, og ekstremistiske gruppers atferd vil forsterke passiviteten og borgerligheten, vil vekke avsky også for »sunn venstre-radikalisme» – det er påstander vi i tida framover nok vil få høre mere av.

Det er bare ikke *der* skoen trykker. Når flere og flere arbeidere etter hvert blir aktive, fyller opp i demonstrasjonene og tar sakene i sine egne hender, vil folkevenner som RTL og Johan Borgen fremdeles være misnøyde og bebreidende. Så lenge som mulig vil de snakke om en »rabulistisk minoritet», uten øye for og kontakt med virkeligheten, om en håndfull uansvarlige ekstremister som bare skader en samlede bevegelses frammarsj. Osv.

Det de egentlig er bekymret over, det de egentlig bebreider og forsøker å hakke på, er selve samfunnsutviklingen, utslagene av skjerpet klassekamp – kort sagt den samme virkeligheten de så sterkt understreker nødvendigheten av å ha kontakt med, men som stadig mer kommer i motsetning til det de representerer. Det er denne virkeligheten som har gjort at RTL ikke lengre

kan snakke om fredelig overgang til sosialismen uten å vekke latter, og at Johan Borgen ikke lengre kan høste samme applaus ved å beklage seg over at »ord er ikke lengre i skuddet; det er bare skudd.»

Som et av sine argumenter for å få sin framstilling til å rime, hevder RTL at Kiruna var et unntak fra regelen, som er at arbeidernes passivitet både faglig og politisk er framtreddende.

Det er riktig at arbeidsfolk ikke har fylt noe særlig opp i demonstrasjoner mot USA-imperialismen, NATO, Hellas osv. — til tross for at antipatien mot USA blir stadig sterkere på stadig bredere basis. Men årsaken til dette er neppe at det hersker slik »snever selvopptatthet» rundt om på arbeidsplassene, heller ikke at arbeiderne er skremt; at de rett og slett ikke *tør* gi saken sin tilslutning fordi andre også gjør det, med sterke paroler og steinkasting. Årsaken er heller at mobiliseringsgrunnlaget for tidligere demonstrasjoner — de som etter RTL's mening samlet så stor tilslutning og hadde så stor betydning — etter hvert har brakt selve demonstrasjonsvåpenet i miskreditt hos folk flest, har forledet mange til å mene at det ikke nytter, at det ikke fører til noe.

Det er etter hvert også blitt en del »unntak» etter Kiruna, selv om RTL hopper utenom dem for å få det hele til å stemme overens med *sitt* bilde av virkeligheten.

For framtida vil slike »unntak» mer og mer bli regelen. Da vil også solidaritetsaksjoner med frigjøringsbevegelser såvel som kampen mot utenlandsk dominans bli satt inn i sin rette sammenheng — ved at den blir en tydelig del av klassekampen i Norge. Å mobilisere solidariteten, å samle til demonstrasjoner, å reise kamp mot urett og undertrykkelse uten å sette dette i sammenheng med norske kampspørsmål, er å tilsløre saken og lar seg ikke gjøre.

Det er *det* RTL og Johan Borgen forsøker. Begge bekjemper det samme: den framvoksende, handlekraftige, revolusjonære arbeiderbevegelsen; begge støtter opp om tvilen, håpløsheten, passiviteten, og underbygger dermed forestillingen om at ingen vei synes ut av uføret — alt sammen borgerlige garantier og støttepunkter for reaksjonær aktivitet.

pressemelding

Solidaritetskomiteen for Vietnam
Boks 558, Sentrum, Oslo 1.

Anti-imperialister

Torsdag 14. mai arrangerte Sol. kom en demonstrasjon i Oslo mot USA's invasjon av Kambodsja. Denne demonstrasjonen samlet ca. 2000 deltakere, til tross for den knappe forberedelsestiden (2 1/2d) og ble en manifestasjon av Sol. kom's styrke. På samme tid ble den et slag i ansiktet på lederne av de grupperinger som kastet Sut Sol. kom. under drøftingene om en enhetlig Kambodsjademonstrasjon.

Bakgrunnen for hendingene er som følger:

Omkring 8. mai kom det i stand drøftinger mellom ulike organisasjoner om en enhetlig Kambodsjademonstrasjon. Disse organisasjonene var AUF, SF, SFU, «Vietnambevegelsen» og Sol. kom. Meningen var også å få med fagforeninger. Det politiske grunnlaget ble diskutert og Sol. kom. hevdet det var riktig å ha med parolen NATO ut av Norge som en av hovedparolene. Misnøyen med Norges alliansepolitikk har blitt skjerpet etter USA's invasjon i Kambodsja, og Sol. kom. mente det var riktig å kjøre ut en linje som kunne

Gi penger til FNL!

FRIGJØRINGSFONDET
pg 20 50 32

BOKS 558, SENTRUM, OSLO 1.

bidra til å høyne folks politiske nivå. Det var ellers enighet om å ha hovedparoler som gikk på støtte til FNL, USA ut av Kambodsja og bekjempelse av USA-imperialismen.

På neste møte, der også representanter for NKP, KU, A-stud. og SUF(m-l) møtte, trakk Sol. kom. kravet om å ha med NATO-parolen som en av hovedparolene, men mente fortsatt at parolen måtte være med i toget. Sol. kom. foreslo videre full tiltredelsesrett, dvs. at de ulike organisasjoner som sluttet opp om arrangementet kunne stille med sine egne paroler innenfor anti-imperialistisk ramme. Dette forslaget møtte ingen respons, i stedet foreslo A-stud's representant (Leiv Ellingsen) at Sol. kom. kunne få en egen avdeling i toget med egne paroler.

Det tredje møtet (mand. 11/5) var utvidet med Jern og Metall, avd. 1, Patriotisk Front og Unge Venstre. Følgende organisasjoner var *ikke* innbudt: Kampanjen Norge ut av NATO, Faglig Studentfront, ML-gruppene, Fredskontoret m. fl. På spørsmål om hvorfor disse ikke var invitert var svaret: Vi har glemt det! På dette møtet støttet Sol. kom. opp om A-studd's tidligere forslag, idet følgende forslag til organisering ble framlagt:

1. Toget organiseres i tre avdelinger. En av avdelingene er en generell avdeling med paroler på det politiske grunnlaget som alle var enige om (støtte til FNL, USA ut av Kambodsja, Bekjemp USA-imperialismen). En annen avdelinge gis »Vietnambevegelsen» (VB) med VB's paroler for løsning av Vietnamspørsmålet. – En tredje avdeling gis Sol. kom med Sol. kom's paroler for løsning av Vietnamspørsmålet. Sol. kom. ville ha med paroler mot kollektivt sikkerhetssystem i Sørøst-Asia og med støtte til de fengslete ungdommene som sitter i varetekt med brev og besøksforbud, mistenkt for å ha kastet stein på den amerikanske ambassaden.

2. Dette opplegget gjøres helt klart for folk i propagandaen på forhånd.

Sol. kom' begrunnelse var: Hvis man organiserte toget på denne måten, slapp man å lage »minste felles multiplum». Denne ordningen ville kunne samle mye folk, og ingen behøvde gå under paroler de ikke kunne gå god for. Ordningen ville på en enkel måte skape enhet. Ingen organisasjon ville kunne presse andre ut av arrangementet eller diktere hvilke paroler andre organisasjoner skulle gå under.

Dette forslaget ble møtt med hån. Ingen var villig til å diskutere det alvorlig. Lederne for de andre grupperingene utenom Sol. kom. og SUF(m-l) var tydelig blitt enige på forhånd og stilte Sol. kom. og SUF(m-l) overfor følgende ultimatum: Enten måtte Sol. kom. gå med på bare å få med en parole der det *skulle* stå: *Sol. kom. krever NATO ut av Norge*, eller Sol. kom. måtte gå. Noen diskusjon ville ikke representantene for de andre organisasjonene ha. En begrunnelse for hvorfor de ikke kunne gå med på forslaget om et tog i

sesjoner, kunne de imidlertid ikke gi. Talerlista ble kuttet, og A.Kokkvold fra »Vietnambevegelsen» sa så etter en rask rundspørring: »De som er enige med meg her får sitte, *de andre får gå.*»

Sol. kom. og SUF(m-l) ble i realiteten kastet ut.

Sol. kom. bestemte seg etter dette råtne utspillet å arrangere en Kambodsja-demonstrasjon torsdag 14/5. Følgende organisasjoner tiltrådte:

Faglig Studentfront, Kampanjen Norge ut a NATO, Rød Front i DNS, redaksjonskollektivet i Røde Fane, Oslo/Akershus SUF(M-l), ML-gruppene i O/A, Aksjon for militærnekting 1970, Fredskontoret i Oslo.

På 2 1/2 dag klarte Sol. kom. å samle ca. 2000 mennesker til tross for hets fra »Vietnambevegelsens» Kokkvold i Dagbladet om ren SUF-demonstrasjon.

Mangelen på kommentarer i mesteparten av pressa etterpå, og den fordreide reportasjoen i Arbeiderbladet, er ytterligere holdepunkter for at demonstrasjonen var vellykket.

Når »Vietnambevegelsen», støttet av ledende folk i AP, NKP og SF, skal arrangere sin »mønstring» på bakgrunn av hva som har stått i pressa håper vi at de informasjonen vi her har framlagt, blir brakt videre til så mange anti-imperialister og venner av det vietnamesiske folket som mulig, slik at folk sjøl kan vurdere hvem det er som går mot å skape enhet i Vietnamarbeidet.

Påskrift 27/5:

VB's »mønstring» samlet 700–800 mennesker den 21/5.

Landsstyret i Solidaritetskomiteen for Vietnam.

Bli medlem av

VENNSKAPSSAMBANDET NORGE – KINA

Normannsgt. 48B

Oslo 6

Kontortid: Onsdag 11–17 – Fredag 9–13

revisjonistiske krampetrekninger

IDEOLOGISK AVDELING

Denne gang er vi i stand til å bringe et MEGET STERKT bidrag, skrevet av Frihetens medarbeider Gudmund Dahl. Utdraget som vi gjengir er hentet fra artikkelen »Strategi for Vietnam-protest» (Friheten nr. 21/70.) og lyder som følger:

»Vi må mobilisere sosialister og humanistisk innstilte borgerlige, husmødre, arbeidere, funksjonærer, religiøst interesserte og sportsinteresserte, politisk bevisste og politisk bevisstløse. Vi trenger en felles opinion helt ut til humanistisk innstilte høyrefolk: STOPP KRIGEN!

Inntil det har lyktes, må den klare politiseringen av krigens bakgrunn om nødvendighet vente. Iallfall må den komme i annen rekke. Men når det ene og i særklasse viktigste formålet med Vietnamprotesten har lyktes, kan vi for alvor begynne det kanskje noe møysommelige arbeidet med å fortelle folk om bakgrunnen for krigen. Da kan vi trekke linjene, sette sammen bitene i det politiske helhetsbildet. Da kan vi med et nytt sterkt kort på hånden begynne å mobilisere folk til kamp mot det verdensomspennende systemet imperialismen. Og vi kan belyse sammenhengen mellom den internasjonale situasjonen og vårt eget lands politikk. Først og fremst for å hindre et nytt Vietnam.»

Så langt Gudmund Dahl. At *forståelse* av krigens bakgrunn, og en viss mulighet til å øyne det politiske enhetsbildet skulle være en nødvendighet for at folk tar opp kampen, er ifølge Dahls strategi fullstendig tullprat. Tvert i mot, på sentimentalitetens grunnlag skal det bygges!

AVDELING FOR GODE REVISJONISTUTTALELSER:

Det skjedde for en tid tilbake på et møte i Vestkantlaget i Oslo. Medlemmet Per Heggveit brakte med seg en klubbavis som arbeiderne ved Ringnes bryggeri i Oslo hadde laget. I denne avisen var det også trykt opp en støtte-erklæring til Norgas-arbeidernes streik, vedtatt av arbeiderne på Ringnes.

Støtteerklæringen hadde imidlertid ikke vært sendt ut til offentliggjørelse og selvsagt heller ikke oversendt Norgas-arbeiderne, fordi klubbstyret på Ringnes hadde nektet å skrive under erklæringen. Begrunnelsen var at støtteerklæringen inneholdt kraftige uttalelser mot LO-ledelsen – og dessuten var jo streiken dømt «ulovlig», både av LO og arbeidsretten.

Per Heggveit er selv med i klubbstyret på Ringnes, og da det ble reagert på at *han* hadde vært med på et slikt forræderisk vedtak, hadde han ikke annet å si til sitt forsvar enn at vedtaket hadde vært enstemmig!

Sannheten er at det var Per Heggveit, som altså er en av partiets betrodde tillitsmenn – også flittig benyttet til å representere partiet utad, som hadde sørget for at klubbstyret ikke skrev under på støtteerklæringen. Konklusjonen en uvilkarlig må trekke når en kjenner Heggveits gode forhold til partiets sentrale ledelse, er at Heggveit i dette tilfelle i virkeligheten ga uttrykk for partiledelsens »betenkeligheter» i forbindelse med støtte til Norgas-arbeidernes streik.

Det ble imidlertid en liten debatt rundt klubbavisen og støtteerklæringen på møtet i Vestkantlaget, og da er det at Georg Ovesen sier følgende: Nå må vi ikke la oss trekke etter nesa i massepsykosen rundt streiker, slik som Norgas-streiken. Vi må sette oss rolig ned og vurdere om slike halseløse tiltak egentlig vil tjene arbeiderklassen på lang sikt.

**En må tilegne seg den marxistiske teorien og lære
å anvende den, en må tilegne seg den nettopp for
å anvende den.**

— Mao Tsetung.

Strasburgertesene og streikekampen i dag

Svein Johnsen

Den skjerpa økonomiske utsugninga av arbeidsfolk har igjen gjort streikevåpenet til et aktuelt redskap i lønnskampen. I skarp kamp mot LO-topper og forbundspamper har arbeidsfolk sjøl fått erfare sannheten i parolen »Det nytter å streike».

Imidlertid er den økonomiske kampens betingelser i dag vanskelige. Vi er bare i begynnelsen av perioden med skjerpete motsetninger mellom arbeid og kapital. Ennå har vi meget begrensede egne erfaringer fra bruken av streikevåpenet i lønnskampen. Dette har i en del situasjoner, bl. a. i Kiruna, gitt enkelte fordekke pamper lett spill, slik at de har kunnet spre sin kapitulasjonspropaganda ganske uhindret. Streikeledere på enkelte bedrifter har hatt god støtte i de såkalte »Strasburgertesene», eller »Strasburgerkonferansens resolusjon i anledning spørsmålet om streiketaktikken i den nåværende periode».

Trass i avstanden i tid (konferansen i Strasburg trådte sammen i 1929), er dette dokumentet meget aktuelt og er fortsatt den beste enhetlige sammenfatning som er tilgjengelig i dag av erfaringer fra streiken i den økonomiske kamp i Europa. Særlig viktig er Strasburgerkonferansens resolusjon på grunn av de viktige politiske paralleller i de spørsmåla som den tok opp, og som vi i dag møter i streikebevegelsen. La oss nevne noen:

1. Strasburgerkonferansen kom sammen på en tid da verden befant seg i begynnelsen av den store økonomiske verdenskrise i mellomkrigsåra. Da som nå forsøkte kapitaleierne å skyve krisas byrder over på arbeidsfolk.

2. Arbeidsfolk fant heller ikke den gang noen støtte i de sosialdemokratisk dominerte fagorganisasjonene. Regelen var at lønnskampen måtte foregå mot den faglige reformist-ledelsen.

3. På grunn av fagpampenes forræderi måtte arbeidsfolk for en stor del sjøl ta initiativet i lønnskampen gjennom såkalte »ville» eller »ulovlige» streiker.

Her i Norge har vi kunnet høste viktige erfaringer fra streikekamper på bl. a. bedriftene Norgas i Oslo, Zinkkompaniet i Odda, EFP i Sauda, og fra aksjonen på Oslo Sporveier og anti-moms-aksjonen. Ved siden av lønnsarbeiderne har studenter og elever ved andre høyere undervisningsanstalter høstet erfaringer fra sin streikeaksjon.

Allerede i 1. avsnitt påpeker Strasburgerkonferansens resolusjon (heretter bare kalt »resolusjonen») nødvendigheten av forberedelsen av massene til streikene.

»Det agitatoriske og organisatoriske forarbeid må føres under parolene: 'Vent dere ingenting fra de reformistiske førere, de vil forråde dere', 'Ta saken i deres egne hender', 'Forbered dere til kamp ellers blir dere slått'. (s. 6. »Strasburgerkonferansens resolusjon' utgitt av NKP 1929.)

Marxist-leninistene og andre progressive har i dag tatt fatt på denne oppgaven; å forberede massene på de kommende kamper i sin faglige propaganda. Den viktigste parolen i den forberedende periode har vært »Det nytter å streike!». Denne parolen er uten tvil riktig fordi store deler av arbeidsfolk fra tidligere har *negative* erfaringer fra streiker som av reformister *bevisst* er blitt ledet inn i nederlag. Dette forholdet er det viktig å være klar over.

KLASSEKAMPEN

marxistisk-leninistisk arbeideravis

KLASSEKAMPEN utgis av ei gruppe marxist-leninister. Den kommer ut månedlig, inntil videre.

KLASSEKAMPEN får stadig flere lesere, bli en av dem du og Abonnement kan teknes gjennom å sende femten kroner til KLASSEKAMPEN, marxist-leninistisk arbeideravis, Tveita Postkontor, Oslo 6. Postgiro 20 66 99.

KLASSEKAMPEN er ei avis av og for arbeidsfolk. Redaksjonen mottar med glede artikler, kommentarer og annet stoff.

ØKONOMISK STREIK/POLITISK STREIK

Resolusjonen påpeker at »I forbindelse med kapitalens konsentrasjon og borgerskapet og reformistenes tendens til å erstatte streikekampen med voldgiftssystemet (og tvungen lønnsnemd), får enhver streik politisk karakter.» (s. 28)

Denne »tendensen» er ytterligere blitt forsterket i løpet av åra etter den annen verdenskrig, og er stadig blitt bekreftet i den siste tida. Klasse-samarbeidet har ført til at streikevåpenet i realiteten er blitt ulovlig ifølge de borgerlige lover. Derfor vil arbeiderne, alt før konflikten slår ut, ha LO-ledelsen, pressa, rettsapparatet og hele borgerstaten imot seg. Streiken vil, særlig hvis den ser ut til å gi resultater, som en nødvendighet også være retta mot *systemet* – kapitalismen. Alle disse forhold er det marxist-leninistenes plikt å forberede arbeiderne på gjennom sin agitasjon og propaganda.

DE STREIKENDES KAMPORGAN

Resolusjonens anvisninger sammenfaller fullstendig med våre egne erfaringer i spørsmålet om streikens ledelse, at de streikende må velge sin egen ledelse som er så representativ for de streikende som mulig. På alle de bedrifter der det har vært streiker, har man holdt på dette prinsippet; å velge en uavhengig streikekomite som også eventuelt omfatter uorganiserte arbeidere, når dette kan sveise de streikende sammen om krava. I resolusjonen advares særlig mot »hemmelig diplomati» fra streikeledelsens side, som er i skarp motsetning til masselinja:

»Streikeledelsen må forstå ikke et eneste øyeblikk å tape forbindelsene med massene, den må legge vekt på stadig å holde massene underrettet om hva den gjør, og sørge for å supplere sine medlemmer gjennom nye virkelystne og energiske personer, og i det hele på enhver måte drive sitt arbeid slik at enhver arbeider kan kontrollere det. . . Systemet med befalinger og hemmelig diplomati må drives ut av streikeledelsens praksis. Deres rolle og betydning kan bare vokse såfremt streikeledelsen står under massenes kontroll og tar stilling til alle viktige spørsmål i streikekampen sammen med dem.»

Det synes som om streikeledelsen i Odda, Sauda og på Norgas har fulgt denne ekte masselinja i arbeidet.

»Å sammenfatte massenes meninger, gå ut til massene med dem igjen, holde fast ved dem og gjennomføre dem, for på den måten å utarbeide riktige ideer for ledelse – det er den grunnleggende metoden for ledelse.»

Mao Tsetung

SOLIDARITET MED

DE STREIKENDE SAUDA-ARBEIDERNE

STØTT SAUDA-ARBEIDERNE KAMP
MOT AMERIKANSK MONOPOLKAPITAL
NEI TIL LO-LEDELSENS STREIKEBRYTERI
EN SEIER FOR SAUDA-ARBEIDERNE –
EN SEIER FOR ALLE NORSKE ARBEIDERE

Send bidrag til: Streikekomiteen for ovnshusarbeiderne,
POSTGIROKONTO 32 77 68, 4200 Sauda.

Adressen til streikekomiteen:
POSTBOKS 20, 4200 SAUDA.

REFORMIST-LEDELSEN OG STREIKEN

Når revisjonistene opp gjennom tidene har angrepet Strasburgerkonferansens resolusjon som »sektærisk», er det fordi den ganske riktig trekker skarpe skillelinjer overfor pampene i reformistisk ledete fagorganisasjoner og partier. Det revisjonistene unnlater å påpeke, er at det var reformist-lederne selv som gjennom sitt forræderi mot arbeidernes streikekamper plasserte seg fullstendig på arbeidsskjøpernes side. I parti-litteraturen fra skogsarbeiderkonfliktene i begynnelsen av 30-årene ble de sosialdemokratiske lederne karakterisert som *sosial-fascister*. Det var ikke noe »lurt» og »taktisk» skjellsord, men betegnelsen ble brukt fordi den var dekkende for sosse-pampenes virkelige politikk. Revisjonistene preiker imidlertid *enhet* med klasseforræderne, hvilket er et resultat av deres manglende klassestandpunkt og besynderlige enhetsfronts-teorier.

Imidlertid, dagens erfaringer viser revolusjonens riktige analyse av pampenes rolle:

»Nettopp når en streik pågår, gjelder det å tidoble energien for å avsløre de reformistiske fagforeningsbyråkrater, deres metoder for å undertrykke streiken, deres manøvrer, deres underhåndenintriger med borgerskapet og den borgerlige stat osv. Denne avsløringspolitikk må ikke bare skje gjennom partipressen, men også i særdeleshet gjennom streikeledelsene. For bare derved at streikeledelsene blir stillet i motsetning til fagforeningsapparatet som reformistene behersker, kan man gjennomføre en virkelig selvstendig ledelse av de økonomiske kamper.»

Dagens reformist-ledere har vist seg langt ifra å være bedre enn sine forgjengere. Ved å selge de fagorganisertes interesser til arbeidsskjøperne for »arbeidsfred» og »produktivitet», går LO-ledelsen imot alle streiker. Mens Norgas-, Odda- og nå Sauda-arbeiderne kjempet tappert for sine rettfærdige krav, har Kjemisk bare hatt ett å si til dem: »Gjenoppta arbeidet uten betingelser!» Da Norgas-streiken så ut til å bli langvarig, fikk vi dessuten oppleve intrigemakerne i full utfoldelse. Furubotn-medløperen, Ragnar Kalheim, som etterhvert er blitt DNA's paradehest, intervenerte sammen med en del sammensvorne da streiken ble virkelig farlig, dvs. da de store jernbedriftene begynte å slippe opp for sveisegass. Ved å føre arbeidsgivernes politikk bedre enn de selv var i stand til, la de meget sterkt press på Norgas-arbeidernes streikeledelse for å få dem tilbake til arbeidet. Sauda-arbeidernes streikeledelse har trukket erfaringer fra dette og kjører bl. a. ut parolen »Vær på vakt mot manipulasjoner og splittelsesforsøk fra forbundsledelse og lokale pamber.»

For å motvirke reformistbyråkratenes streikebrytertaktikk, la Strasburgerkonferansen opp følgende regler for å hindre at streikeledelsen undergraves:

»1. Kampen mot kapitalens forbundsfeller må skjerpes, hvorunder arbeiderklassen foran utbruddet og særlig under konflikten må advares om at fienden finnes innenfor deres egne rekker.

2. Ved valget av lockout-utvalg, streikeledelser og andre kamporganer må alle personer som har med sosial-demokratiet og fagforeningsbyråkratiet å gjøre, vises tilbake som streikebrytere.

3. Man må bestrebe seg for at bare slike folk blir innvalgt i kampløpsene som allerede har bevist at de kjemper for arbeiderklassens sak.»

Men trass i at en er klar over de farer som lurar med hensyn til reformistenes intrigemakeri mot streikebevegelsen, kan det hende at reformistene vinner flertall i streikeledelsen. I beste fall vil de da propagere for avblåsing av kampen, i verste fall vil de i samarbeid med arbeidsskjøperne kjøre

streiken fram til total kapitulasjon. Stilt overfor en slik situasjon gir resolusjonen følgende veiledning:

»I ytterste fall kan og må den revolusjonære fløy tre ut av streikeledelsen, nemlig hvis flertallet ligger under for reformistenes innflytelse og arbeider for en avblåsing av streiken, mens massene i overveiende grad er rede til å føre kampen videre.»

Som kjent var det det som skjedde i Kiruna. Dessverre var ikke de revolusjonære sterke nok til å få sin linje igjennom, men revolusjonære medlemmer av Kiruna-streikekomiteen førte en riktig linje da de *åpent* krevde at Rantatalo skulle ut av streikekomiteen, etter at han gikk åpent inn for å avblåse streiken uten at krava var oppfylt. Erfaringsmessig viser det seg nødvendig at deler av den opprinnelige streikeledelsen skiftes ut – ikke for utskiftingenes egen skyld – men for å rense ledelsen for eventuelle vaklende elementer, samt å trekke til seg de beste elementene som vokser fram i kampen.

DE POLITISKE PAROLER UTVIDES UNDER STREIKEN

Den siste tids utvikling i streikebevegelsen har vist at det er nødvendig å utvide de politiske parolene under streiken. Ikke med *allmenne* paroler som ligger på sida av den konkrete situasjon de streikende står i, men på bakgrunn av de streikendes egne erfaringer. F. eks. var det riktig av streikeledelsen på Norgas å påpeke politiets og statsapparatets objektive rolle etter politi-angrepet på streikevaktene og politiets åpenlyse beskyttelse av streikebrytere. Dette er viktige erfaringer som det er nødvendig å bibringe også flest mulig andre arbeidere. Riktig var også Sauda-arbeidernes opptrapping av propagandaen mot *arbeidsretten*, etter at EFP-ledelsen gikk bort fra den sedvanlige praksis med å trekke såkalt ulovlige streiker inn for arbeidsretten. Begge disse eksempler viste oss konkrete situasjoner hvor det var både riktig og nødvendig å trappe opp de politiske paroler i takt med arbeidernes egne erfaringer.

Kravet til konkret propaganda og agitasjon gjelder også marxist-leninistene i forbindelse med streikesituasjoner. De streikende vil vanligvis være meget mottakelige for marxist-leninistenes agitasjon og propaganda og betrakte den som *retningsgivende*, forutsatt at den er konkret og tar sitt utgangspunkt i den situasjon de streikende befinner seg i – i hendinger de selv opplever i kampen.

SOLIDARITET OG FORBINDELSER OVER LANDEGRENSENE

Den allmenne sympati og solidaritet med og mellom streikende er vanligvis ikke nok. Kontakten mellom arbeiderne i forskjellige land må organiseres gjennom streikekomiteen og direkte kontakt kan ordnes gjennom delegasjons-besøk osv. Særlig i bestemte situasjoner vil denne internasjonale solidaritet og sympati ha stor betydning, som f. eks. da Norgas-arbeidernes streik ble undergravet gjennom import av gass fra Sverige. I denne situasjonen kjørte Kommunistiska Förbundet, Marxist-leninisterna i Sverige ut ei riktig linje da de hadde flygebladsaksjoner på de aktuelle bedrifter og gjorde dem oppmerksomme på de norske kollegaers streik.

Den internasjonale kontakten kan også ha stor betydning når det direkte gjelder å utvide kampfeltet. En av de viktigste negative erfaringene fra LKAB-streiken i Sverige var at streikeledelsen dessverre unnlot å gjøre dette. I den aktuelle situasjon ville f. eks. en sympati-aksjon blant de norske LKAB-arbeiderne kunne gitt resultater når det gjaldt å presse ledelsen.

Rapport fra

RØD ARBEIDERFRONT 1. MAI!

På grunnlag av det punktprogram til RØD ARBEIDERFRONT-demonstrasjoner 1. mai, som ble framlagt av gruppen rundt RØDE FANE, ble 1. mai i RØD ARBEIDERFRONTs regi markert på en rekke steder i landet.

Det gikk Rød Arbeiderfront-tog i åtte byer 1. mai 1970: Bodø, Sandnessjøen, Trondheim, Ålesund, Bergen, Notodden, Tønsberg og Oslo. I tillegg ble det arrangert torgmøter i ytterligere fire byer: Svolvær, Moss, Kragerø og Drammen, samt innemøter på omlag ti steder. Over 8000 mennesker sluttet opp om disse arrangementene. Dessuten ble det holdt stands med salg av revolusjonær litteratur på en rekke steder.

Oppslutningen om RØD ARBEIDERFRONT

bekreftet riktigheten av punktforslagets innhold. Blant annet sluttet Norgas-arbeiderne enstemmig opp om RØD ARBEIDERFRONT, som de anså for å være det eneste riktige og brukbare ut fra deres kampsituasjon. Demonstrasjonstoget i Oslo samlet over 3000 deltakere, mens den revisjonistiske allianse mellom SF's og NKP's ledelse – som bl. a. marsjerte fram under parolene: Rasjonaliser kapitalismen – Vetorett mot arbeiderfiendtlige lønns- og arbeidsvilkår – Skån helsa for støy, luftforurensninger og umenneskelig tempo – samlet rundt 700 deltakere.

OSLO

»Komiteen for Rød Arbeiderfront 1. mai» i Oslo besto av enkeltpersoner tilsluttet SF, NKP, SUF(m-l), Kampanjen Norge ut av NATO og Faglig Studentfront. I det forberedende arbeidet ble det trukket med progressive arbeidere, skoleelever, studenter og intellektuelle. Disse planla agitasjonen og diskuterte seg fram til egne paroler.

Tron Øgrim, medlem av sentralkomiteen i SUF(m-l), holdt hovedtalen på Fridtjof Nansens Plass. Ingvar Skobba

fra Solidaritetskomiteen for Vietnam og klubbformann Kjell Hovden fra Norgas holdt anti-imperialistisk og faglig appell.

BERGEN

I Bergen gikk mellom 5–600 i Rød Arbeiderfronts demonstrasjonstog. Det var appeller på det etterfølgende torgmøtet ved Torstein Hjellem og en representant for Faglig Studentfront. Møtet samlet omlag 1000 tilhørere.

TRONDHEIM

Rød Arbeiderfront-demonstrasjonen i Trondheim samlet 300 deltakere.

Hovedtaler på torgmøtet, med omlag 600 tilhørere, var Wiggo Knutsen.

I Drammen startet 1. mai-forberedelsene seint. Massearbeidet var likevel bra da arbeidet kom i gang. Torgmøtet samlet omlag 250 tilhørere og hovedtaler var Pål Steigan.

Eva Berg, medlem av redaksjonskollektivet i tidsskriftet Røde Fane, var hovedtaler på torgmøtet i Kragerø. Møtet samlet 350 tilhørere. Til sammenlikning kan nevnes at SFU-formannen samlet 30 til SF's møte. Også Samorgs arrangement var atskillig mindre enn Rød Arbeiderfront.

I Tønsberg gikk 120 i tog, og hele 400 overvar torgmøtet der jernarbeider Øivind Halvorsen holdt talen. Møtet og toget ble utmerket avviklet, såvel politisk som teknisk. Arrangementet samlet folk også fra nabobyene Larvik, Horten og Sandefjord.

Komiteen i Notodden besto av ML-ere samt progressive fra SF og NKP og kom tidlig i gang med forberedelsene. 80 røde arbeidere og ungdommer gikk i tog med 23 transparente med paroler fra 13-punktsprogrammet. Georg Vaagen holdt en god tale for 300 tilhørere. Folk samlet seg i grupper etter talen og diskuterte. Sosialdemokratene samlet 100 på sitt møte.

Moss hadde torgmøte med 200 fram-møtte. Talen ble holdt av Kurt Wolffgramm sekretær i Malersvennenes Forening i Oslo.

I Alesund gikk 25 ungdommer i tog. På torget holdt Sigurd Allern tale, og tok utgangspunkt i at sjøl om toget var lite, representerte det utgangspunktet for enhet på et riktig grunnlag. Møtet samlet 250 tilhørere.

I Sandnessjøen var det ikke gjort noe spesielt forarbeid, men ca. 40 gikk likevel i tog. Samorgs tog var en fiasko.

Bodø hadde det beste arrangementet i Nord-Norge. 200 mennesker toget gjennom gatene i byen, og torgmøtet med jernarbeider Victor Stein som taler samlet det dobbelte.

I Porsgrunn/Skien hindret sosialdemokratene Rød Arbeiderfront i å få plass til utemøte. Det ble arrangert innemøte i Folkets Hus med omlag 100 tilhørere. Ester Bergerud talte om partiet, og etterpå var det god diskusjon og en anti-imperialistisk resolusjon ble vedtatt.

Berge Furre samlet bare 50 til SF's møte, og i Samorgs tog gikk ca. 100 med tre plakater.

Svein Johnsen, formann i Solidaritetskomiteen for Vietnam, talte til 60 på innemøte i Kristiansand S. På Røros ble filmen fra Norgas-streiken vist for 30. Det ble videre holdt innemøter i Fredrikstad, Hamar, Gjøvik, Lillehammer, Harstad og Tromsø.

På Nesna kunne ikke arrangement avholdes. En del Rød Front-sympatisører reiste istedet ut til ei kystbygd med plakater om fiskernes problemer og solgte Klassekampen. De ble tatt vel imot, og da de dro, sto folk på land og vinka. Tilbake på Nesna gikk de i tog fra kaia til lærerskolen.

I Svolvær var det 50 tilhørere på et møte.

KALHEIM MOT NORGAS- ARBEIDERNE

I den siste fasen av Norgas-streiken var de streikende arbeiderne fullstendig avhengige av aktiv solidaritet fra arbeiderne i jernindustrien. Gasslagrene på de store bedriftene var i ferd med å tømmes, og en sympati-streik på disse bedriftene ville gitt bedriftseierne på Norgas en kraftig påminnelse om at Norgas-arbeiderne ikke sto alene i kampen. Stemningen på jernbedriftene var sterk for å gå til sympatiaksjoner, og flere steder ble slike aksjoner vedtatt. Men streiken på Norgas var over før arbeiderne andre steder kunne få vist sin aktive sympati. Hvordan kunne dette skje?

Fellestillitsmannen ved Aker-konsernet, Ragnar Kalheim, og noen andre tillitsmenn i jernindustrien, »tilbød» seg å samordne aksjonene til en felles protestmarsj mot NAF 22. april. Fullsatte klubbmøter gikk med på dette. Samtidig hadde Kalheim »tilbudt» Norgas-arbeiderne at »han og hele jernindustrien» skulle garantere at de fikk forhandle på grunnlag av streikekrava. Sammen med Kalheim skulle forhandlingsutvalget legge fram krava og garantien for NAF kvelden før sympatiaksjonen. Men da de kom til NAF's lokaler, fant de bare en gruppe LO-pamper med Odd Høj Dahl, Leif Andre-

sen og Kalheim i spissen. Nå fikk pipen en annen lyd: Forhandlinger skulle de få, men først måtte de gå tilbake til arbeidet uten garanti for at streikekravet på 2 kroner tillegg i timen skulle være grunnlaget for forhandlingene. Kalheim truet med å trekke tilbake all støtte hvis forhandlingsutvalget holdt fast på slike »spissfindige» krav. Greide han ikke å stoppe alle de lovet aksjonene i jernindustrien, så skulle han i hvert fall klare å splitte fronten.

»Radikaleren» Kalheims opptreden her var grovt svik både mot Norgas-arbeiderne og ikke minst mot jernarbeiderne. Forhandlingsutvalget var nødt til å bøye seg for Kalheims press fordi de trengte en enhetlig streikefront med jernarbeiderne. Kalheim drev altså rein manipulasjon med jernarbeidernes solidaritet for å tvinge Norgas-arbeiderne tilbake til arbeidet uten garantier.

(Sakset fra Klassekampen nr. 5-1970.)

RØDE★GARDE

Organ for Sosialistisk Ungdomsforbund (marxist-leninistene).
Abonnement kan teknes ved å sende kr. 7,- til RØDE GARDE,
Boks 6159, Etterstad, Oslo 6, postgiro 20 60 68.

TARIFFOPPGJØRET: REALLØNNA VIL SYNKE

Hva ble utbyttet av tariffoppgjøret? Resultatet svinger noe fra gruppe til gruppe, men en ting er iallefall sikkert: Alt vil bli spist opp av den voldsomme prisstigninga som er lovt etter oppgjøret, og som alt har begynt å virke. Dagsavisene skriver for tida om taksthevinger på buss, trikk og jernbane på 10–50 prosent. Prisene på vaskemaskiner og komfyrer har gått en god del opp. Prisdirektoratet mottar jevnlig nye meldinger om pristillegg. Alt nå har prisstigninga vært et par prosent høyere enn den som regjeringa »foreskrev» i forbindelse med innføring av moms. Reallønna vil derfor synke i løpet av det kommende året. Sjøl om den reguleringen som skal skje neste år vil kompensere 2/3 av dette, og en mindre lønnsglidningsgaranti kommer i tillegg, så er det sikkert at lønnstakerne reelt vil ha mindre å rutte med foran tariffoppgjøret våren 1972 enn foran det siste oppgjøret. For fra 1971 til -72 kompenseres ikke en øre av prisstigninga.

Mange arbeidere får i år heller ikke det lopte tillegget på 80 øre p. g. a. at de har oppnådd forbedringer ved lønnsglidning utover det som ble bestemt ved forrige oppgjør. Slike tillegg kan nemlig »trekkes fra.» Dette betyr at dersom en har oppnådd 80 øre over tariffen i forrige periode, risikerer en å ha kommet ut av dette oppgjøret uten noe i tillegg.

»LØNNSUTJAMNING«

Oppgjøret fastsatte et lavtlønnstillegg fra 6 til 45 øre. Dette kalles på toppplanet i LO og NAF for »lønnsutjamning». Men hva sier ikke den

rammeavtalen som de samme herrer vedtok å anbefale: »... det skal tas hensyn til lønns-systemet innenfor overenskomstområdet og til at en rimelig lønnsdifferensiering kan finne sted.» I praksis betyr dette at lavtlønnsguppene må holdes nede. Ellers ville »rimelige» lønnsdifferensieringer være truet.

Det forekommer også en god del manipulasjon med utregningen av lavtlønnstilleggene. Vaktfunksjonærene fikk f.eks. merke dette på kroppen De har en timelønn på litt over 8 kroner, og jobber i gjennomsnitt 53 timer i uka. Siden rammeforslaget tillegg på 80 øre er utregnet på grunnlag av 42,5 timers uke, ble vaktfunksjonærenes årslønn tatt som grunnlag. Inklusive helgedagstillegg og overtidsbetaling kom en fram til at vaktfunksjonærene har en timelønn på kr. 10,80. Ut i fra denne regnekunsten fikk de 64 øre i generelt tillegg og 6 øre i lavtlønnstillegg, tilsammen 70 øre! Medlemsmøtet som behandlet tariffoppgjørets forslag avviste det enstemmig. Et flertall sa også nei til denne grove behandlinga ved avstemninga, men på grunn av sammenkobling veide ikke nei-stemmene fra vaktfunksjonærene opp en slik sjølsagt urettferdighet.

LOKAL KAMP – SAUDA- OG NORGAS-ARBEIDERNE VISER VEIEN:

Sjøl om tariff-forslaget samlet fikk et flertall, var det mange foreninger som stemte mot. Grafisk forbund hadde dessuten et klart flertall mot Ramme-forslaget.

Men ved en rekke bedrifter har arbeiderne gått til militante aksjoner på lokale krav, uten innblanding fra LO-ledelsen, forbundsledelse e. l. Disse aksjonene har ført til øyeblikkelige forbedringer av lønns- og arbeidsforholdene. LO-ledelsen vil derfor få merke arbeidsfolks syn på

årets tariffoppgjør ved at de tar sakene i egne hender og slår tilbake alle undertrykkingstiltak fra kapitaleierne og deres allierte i LO-huset.

(Klassekampen.)

HVA ER MAO TSE-TUNG'S TENKNING?

Det får De vite mer om
ved å abonnere på:

KINA I BILDER

som behandler det kinesiske folks liv og arbeid på de forskjellige steder i Kina i Kulturrevolusjonens epoke. Utkommer hver måned. Stort format. Illustrert i farger.
Svensk tekst. Kr. 12.00 pr. år.

PEKING REVIEW

Et politisk teoretisk blad, med artikler, taler, kommentarer og dokumenter vedrørende viktige nasjonale og internasjonale spørsmål.
Kr. 16.80 pr. år Tekst: Engelsk, tysk, fransk. Kommer hver uke.

CHINA RECONSTRUCTS

Et populært blad med artikler fra utviklingen i Kina på det politiske, økonomiske, kulturelle og sosiale område.
Kr. 10.00 pr. år. Kommer hver måned. Engelsk tekst.

CHINESE LITERATURE

som bringer Dem oversikt over kunst og litteratur, rapporter om den kulturelle aktivitet i Kina, reproduksjoner av moderne kinesisk kunst.
Kr. 12.00 pr. år. Kommer hver måned. Engelsk tekst.

Abonnement betales ved bestilling. Postgiro 18302.

A/S OSLO BOK- OG PAPIRHANDEL

Schweigaards gt. 56, Oslo 6, telefon 68 01 68.

Be om katalog og prøvenr.

**KJØP
OG
LES:**

NATO UT AV NORGE – NORGE FOR FOLKET

FRITT NORGE

ORGAN FOR KAMPEN FØR NORGE UT AV NATO

NR. 2 1970 PRIS KR. 1

FRITT NORGE, organ for Kampanjen NORGE UT AV NATO. Avisa kommer ut med 5–6 nr. pr. år.

Støtteabonnement koster kr. 15,— pr. år. Pengene innbetales til postgirokonto 20 80 05.

Redaksjonens adresse: postboks 1578, Vika, Oslo 1.

Send bidrag, kritikk og gode forslag til redaksjonen.

Det er riktig å gjøre opprør mot de reaksjonære.

— Mao Tsetung.

**for
vietnam**

Utgis av Solidaritetskomiteen for
Vietnam, Boks 558, Sentrum, Oslo 1.

Tom side

RØDE FANE

Boks 2863, KAMPEN,

Oslo 5.

Postgiro: 206842.

UTGITT AV

MARXIST–LENINISTISK

FRONT I NKP.

Ansvarlig redaktør:

Randi Heddeland.

Trykt i offset hos

A/S Duplotrykk,

Oslo 1970.